VI. évfolyam, 30. szám

1950 július 21

Ludas Matyi

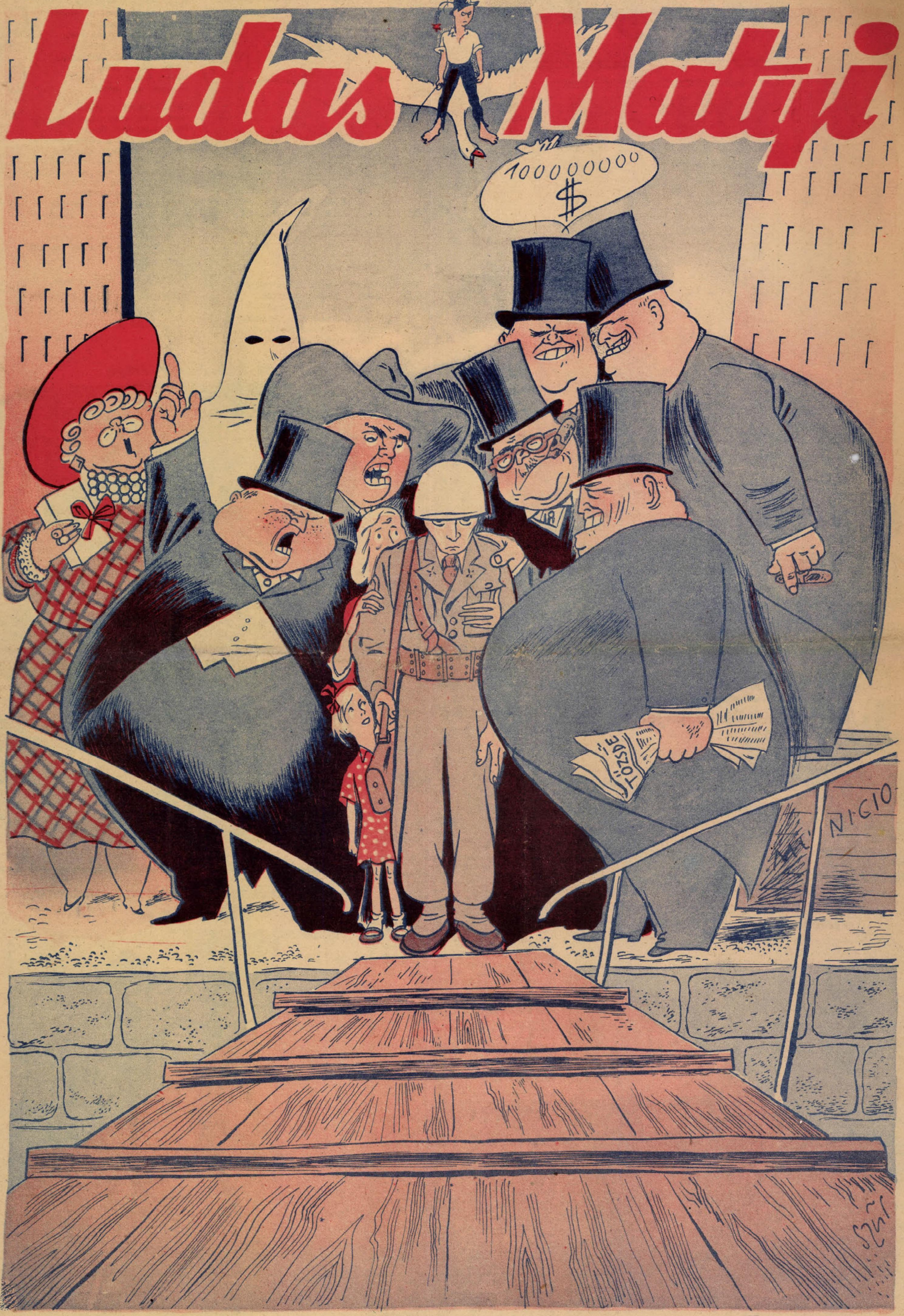
100000000 $
TÖZSDE
NIGIO

– Na menjen fiam bátran Koreába. A mi hasznunkért, az ENSz lobogója alatt, a maga bőrére!

70 fillér

Washingtonban

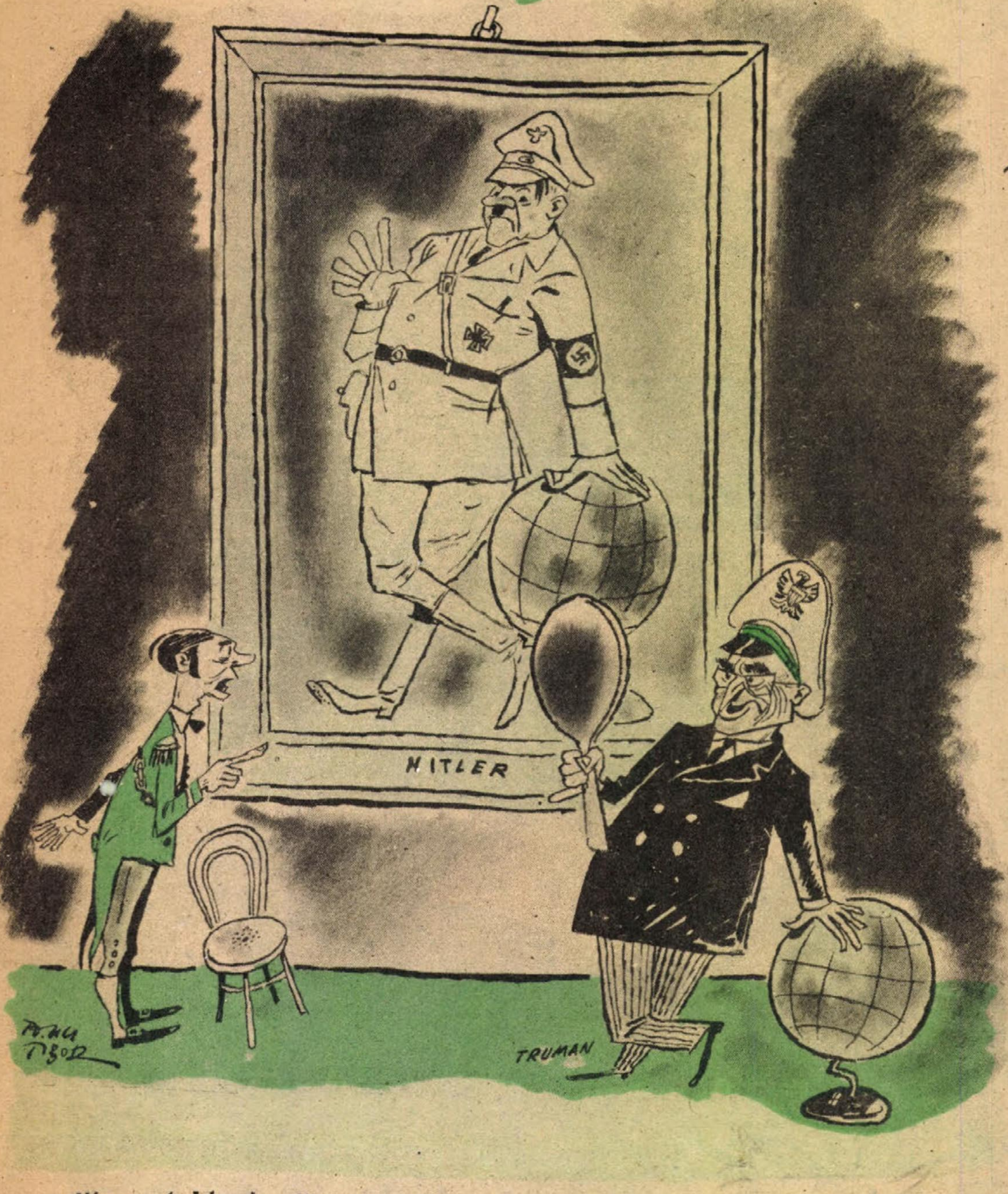

— Nézze csak John, úgy állok itt a földgömbbel, mint Hitler!
— Attól tartok elnök úr, hogy nemcsak úgy tetszik állni, de úgy tetszik majd járni is...

Mese a tyúkészről

Volt egy tyúk, egy csodaszerzet.
Alig várta azt a percet.
Hogy tojása készen legyen.
Kiabálta édesdeden:
„Kot-kot-kot-kot, kotkodács!
Nincs több ilyen jó tojás!
Mindenkivel tudatom,
Dukál érte jutalom."

Leste, hogy a gazda mit ád?
Kapott extra kukoricát.
Bezsebelte, benyakalta, —
Szégyenérzet nem furdalta.
Minden tyúknál többet evett.
Szemtelenül pöffeszkedett.

A termelést abbahagyta, —
Tojás mégis volt alatta.
Mert kileste, mint a jósok:
Mely társai a tojósok?
Bárki tojta, — ő ült rája;
Messzezengett a lármája:
„Kot-kot-kot-kot, kotkodács!
Tőlem való a tojás.
Nekem dukál a jó bér.
Nincsen, aki utólér!"

Becsülte is őt a gazda;
Nem tudta, hogy nagy mihaszna.
Megfizette, amit kívánt.
Így kapatta el a zsiványt.
Végül az lett már szokása:
Kétszer ült rá egy tojásra!
Kétszer kérte meg az árát...
Így fedték fel a csalását.
És az udvar összeröffen,
Tyúkok jöttek egyre többen.
Kiabálták: — „Te vén csaló,
Nem is vagy te közénkvaló!
Ki is verünk most a házból.
S ne kapj fészket sehol máshol!"

TANULSÁG:

Tudjátok meg ifjak, vének:
Nemcsak tyúkról szól ez ének!
A morál a sava-borsa:
Bércsalónak ez a sorsa!

K. T. L.

A béketábor ereje

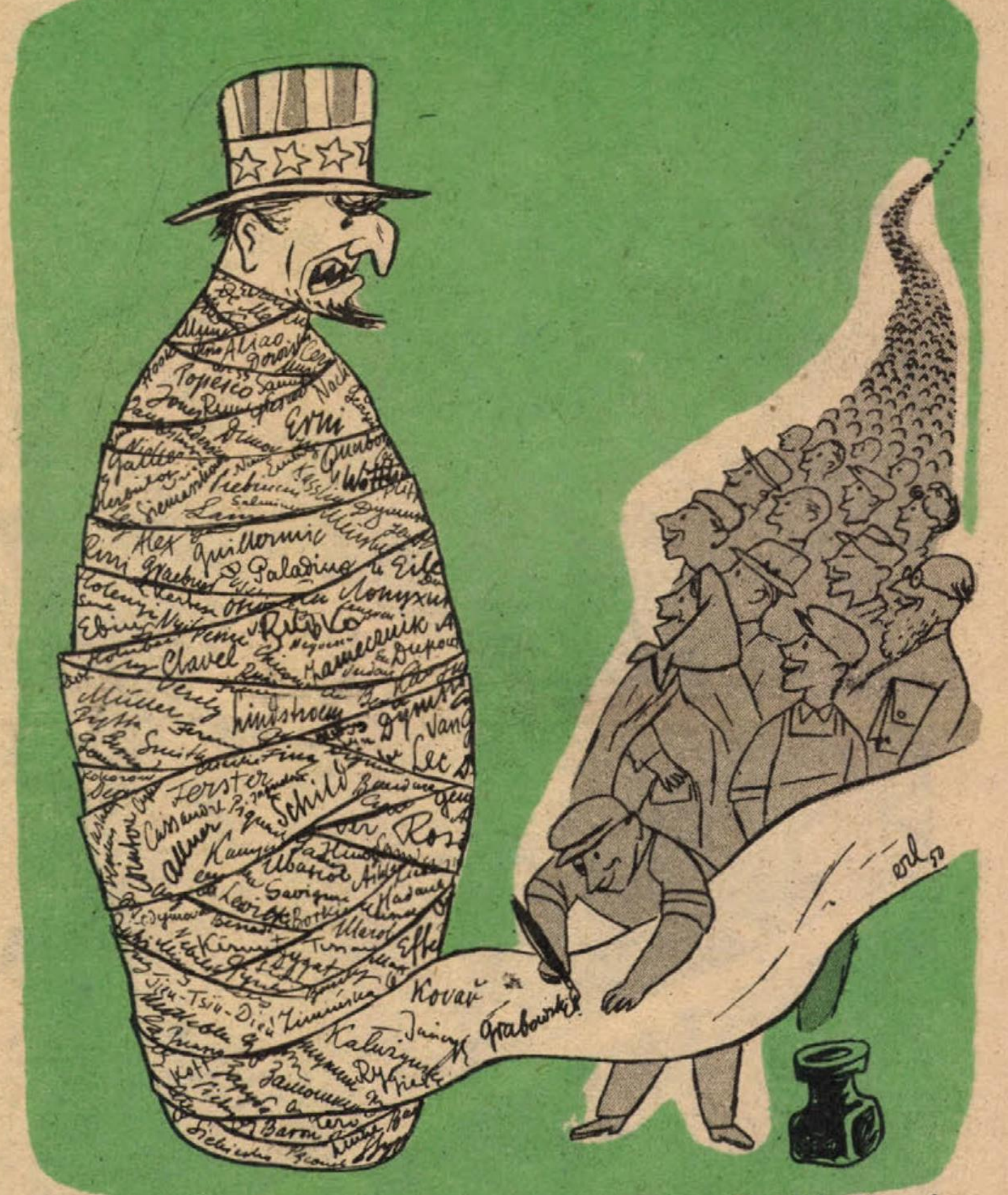

Szpilki, Varsó

Az óvatos kolorádóbogár

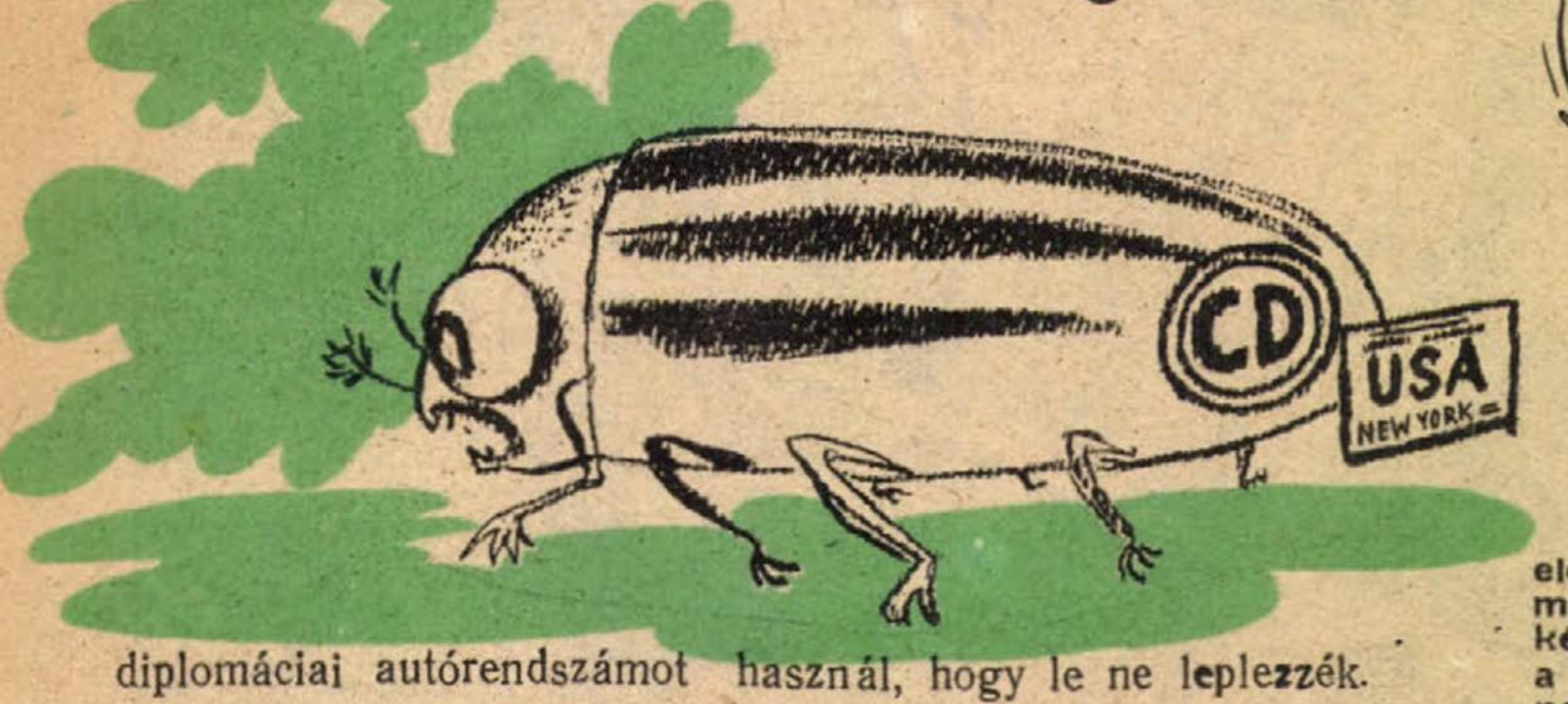

diplomáciai autórendszámot használ, hogy le ne leplezzék.

Utcabál a Hősök-terén

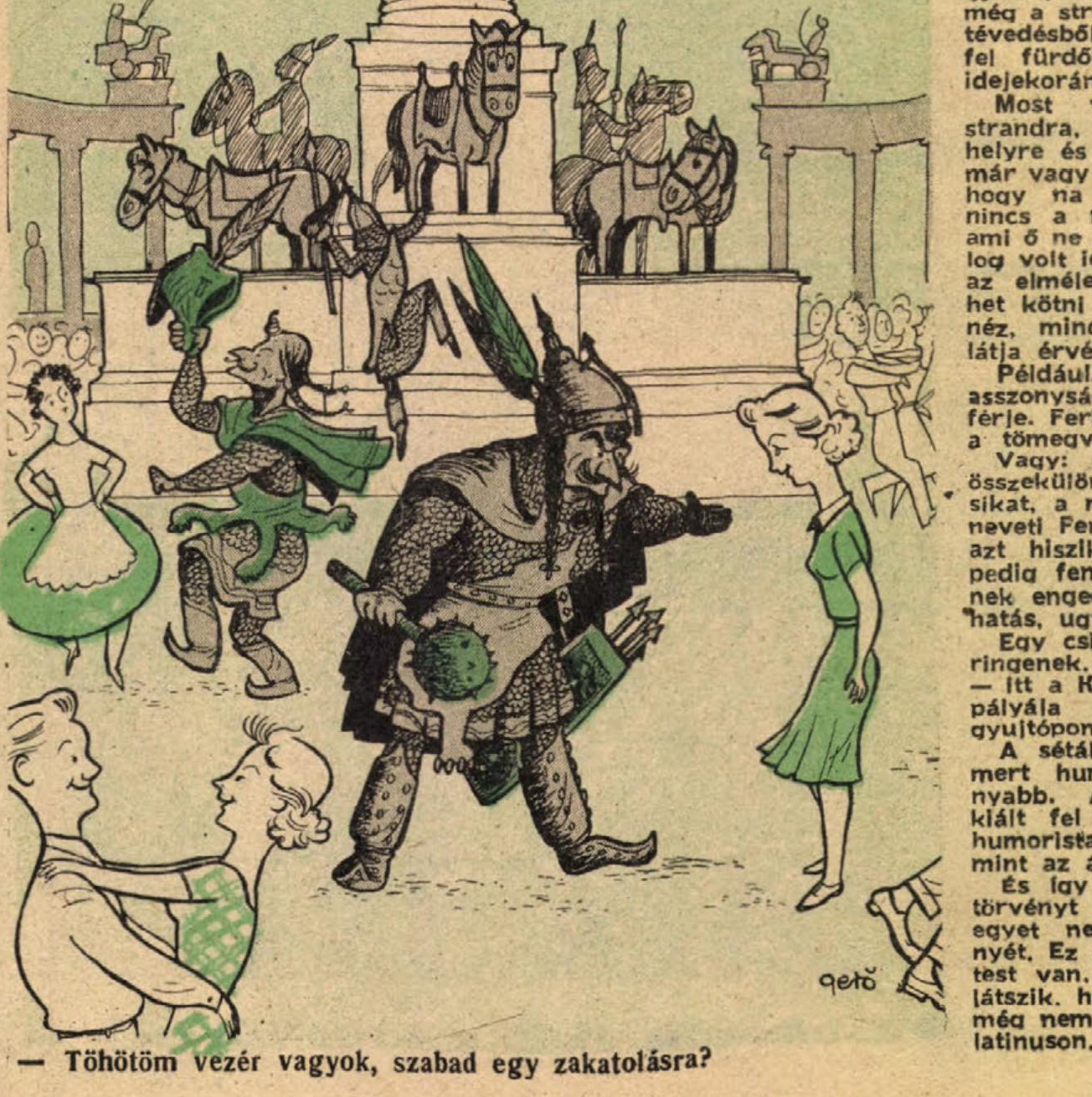

— Töhötöm vezér vagyok, szabad egy zakatolásra?

Szakérettségi előtt

Feri vasesztergályos, de ő nem elégszik meg ennyivel, tovább tanul, mérnök akar lenni. Szakérettségire készül. Minden könnyen megy, csak a fizikával van baja, ezt az egyet nehezen szedi be. De Feri nem olyan gyerek, hogy visszariadna a nehézségektől. Nem nyugszik addig, míg a fizikát is meg nem emészti. Magával viszi az ebédhez, leves és hús között egy oldal fizikát fogyaszt, fizikával alszik és ébred, még a strandra is kiviszi és egyszer tévedésből majdnem a fizikát húzta fel fürdőnadrág helyett, de még idejekorán figyelmeztették.

Most vasárnap is kiment a strandra, behúzódott egy árnyékos helyre és biflázta a fizikát. Mikor már vagy tízszer átvette, úgy érezte, hogy na most már rendben van, nincs a fizikának olyan törvénye, ami ő ne tudna. És milyen bölcs dolog volt ide kijönni a strandra, ahol az elméletet nagyszerűen össze lehet kötni a gyakorlattal! Bárhova néz, mindenütt a fizika törvényeit látja érvényesülni.

Például, ott hömpölyög egy kövér asszonyság, mögötte lépked a vézna férje. Feri mosolyog. Mi ez, ha nem a tömegvonzás törvénye?

Vagy: ott a fűben két sakkozó összekülönbözik, egyik szidja a másikat, a másik az egyiket. Haha! — neveti Feri, — ezek a lámbor lények azt hiszik, hogy ők veszekednek, pedig fenét, csak Newton törvényének engedelmeskednek:- amekkora a hatás, ugyanakkora a visszahatás.

Egy csinos nő körül bámulók keringenek. No lám — gondolja Feri, — itt a Kepler törvénye: a bolygók pályája ellipszis, melynek egyik gyujtópontjában van a nap.

A sétálók között meglátja az ismert humoristát, aki egyre soványabb. Archimedes törvénye! — kiált fel örvendezve Feri: minden humorista annyit veszít súlyából, mint az általa kiszorított vicc súlya.

És így tovább. Még egy csomó törvényt lát igazolva Feri, csak egyet nem: az áthatlanság törvényét. Ez azt mondja, hogy ahol egy test van, ott más nem lehet. Úgy látszik, hogy amikor ezt felfedezték, még nem volt meleg medence a Palatinuson.

B. S.

Csak derékszögben szabad átmenni az úttesten

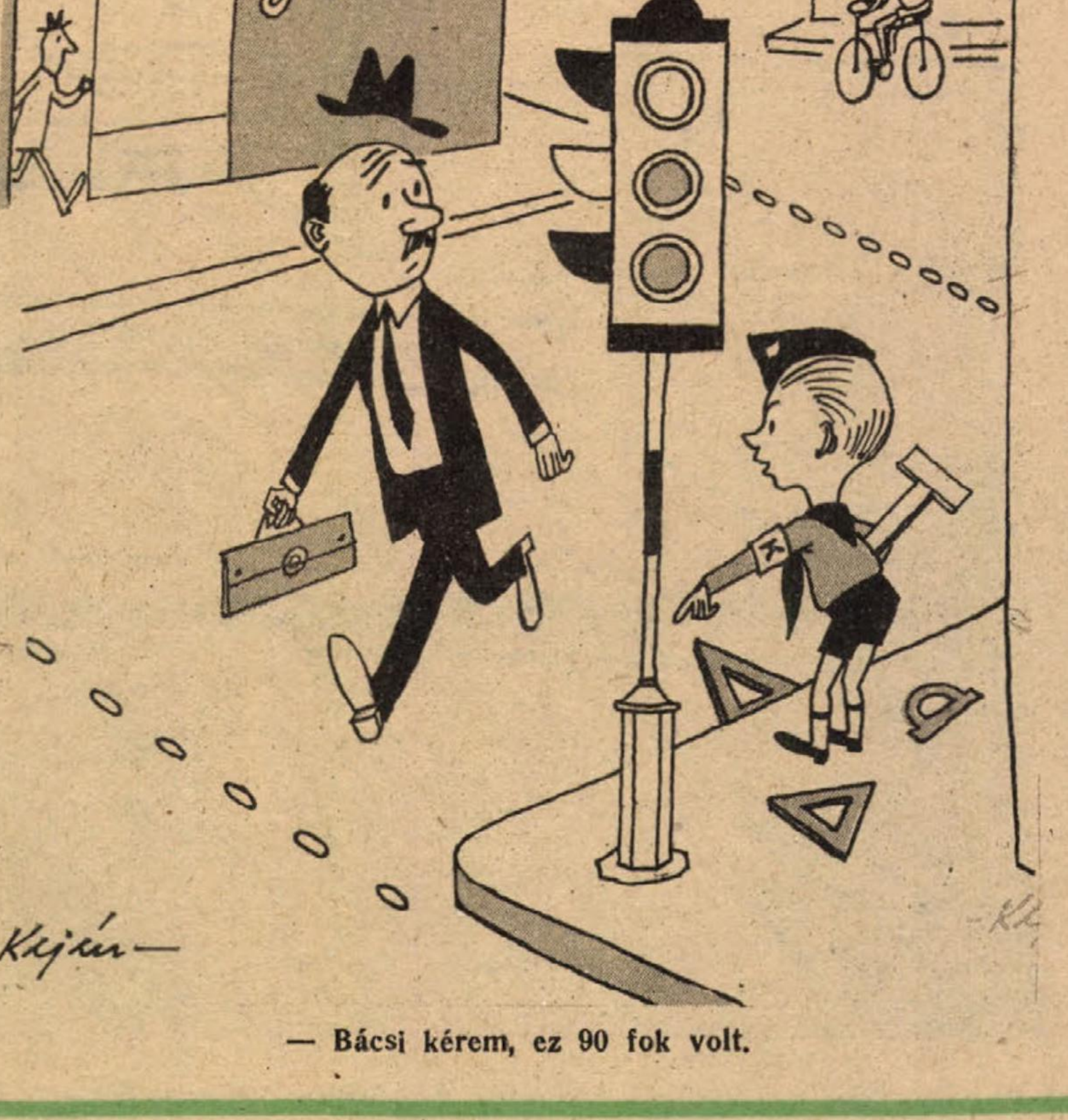

— Bácsi kérem, ez 90 fok volt.

John Foster Dulles Koreában

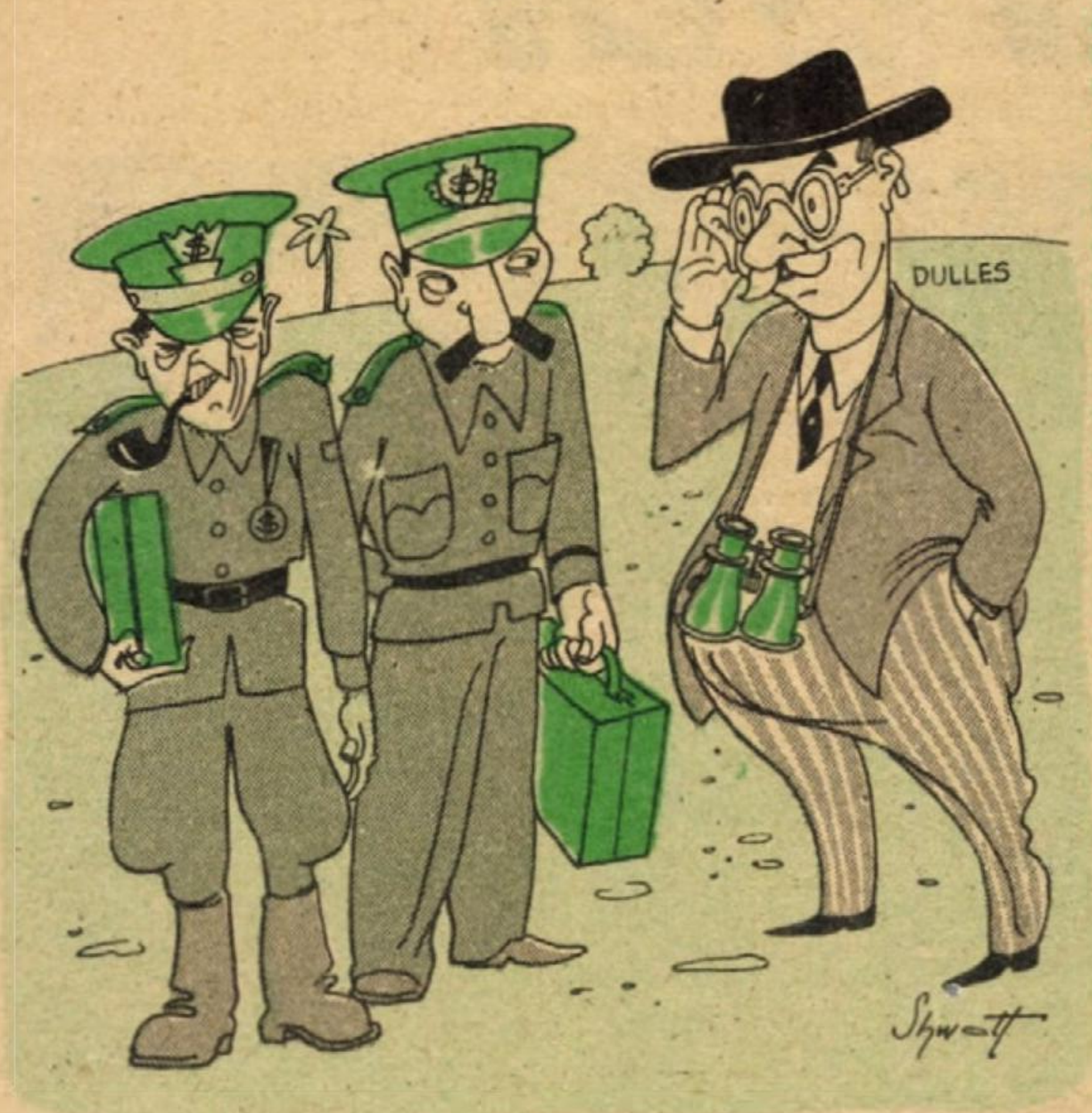

Dulles: Halljátok ezt a gyönyörű csatazajt? Azonnal hanglemezre venni! Hazaviszem az én jó hadianyaggyárosaimnak, hadd teljék benne gyönyörűségük.

A potykának is melege van

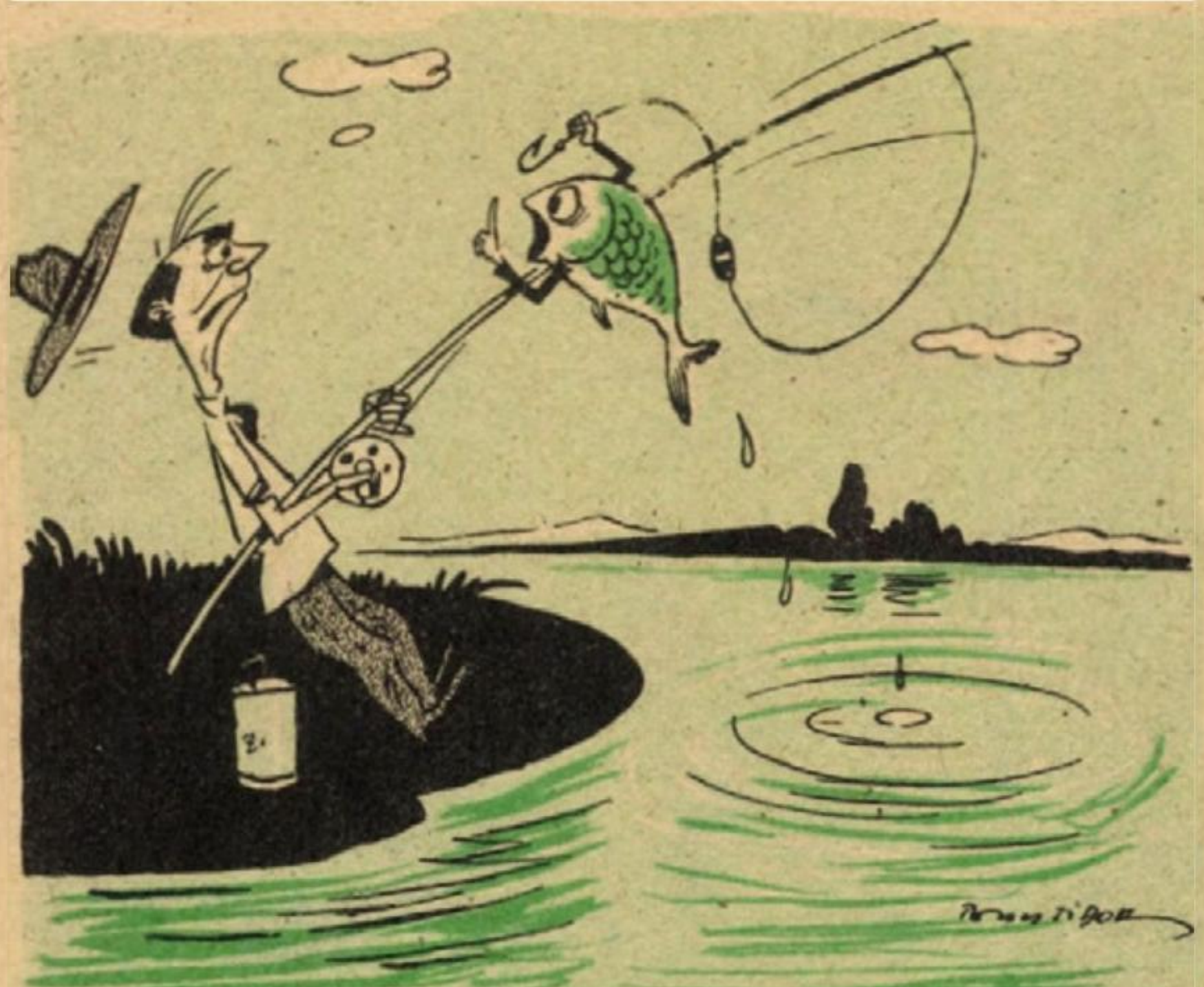

— Hogyan akar elkészíttetni: paprikásnak vagy vajban párolva? Mert sütni nem hagyom magam!

Hangtalan Heti Híradó

Ez a reakciós bácsi tegnap negyven kiló lisztet vett, de ma huszat tovább adott, mert olvasta, hogy Koreában verik az amerikaiakat.

Az amerikai katonák menekülés közben eldobálják cipőiket. Egy ujabb parancs szerint az amerikai katonáknak csata előtt le kell adniok a cipőiket. Vereség után visszakapják

Ez a kulák bácsi valósággal falja a rémhireket, ami nem is csuda, mert a jó rémhir az papi.

Jól fizet a búza

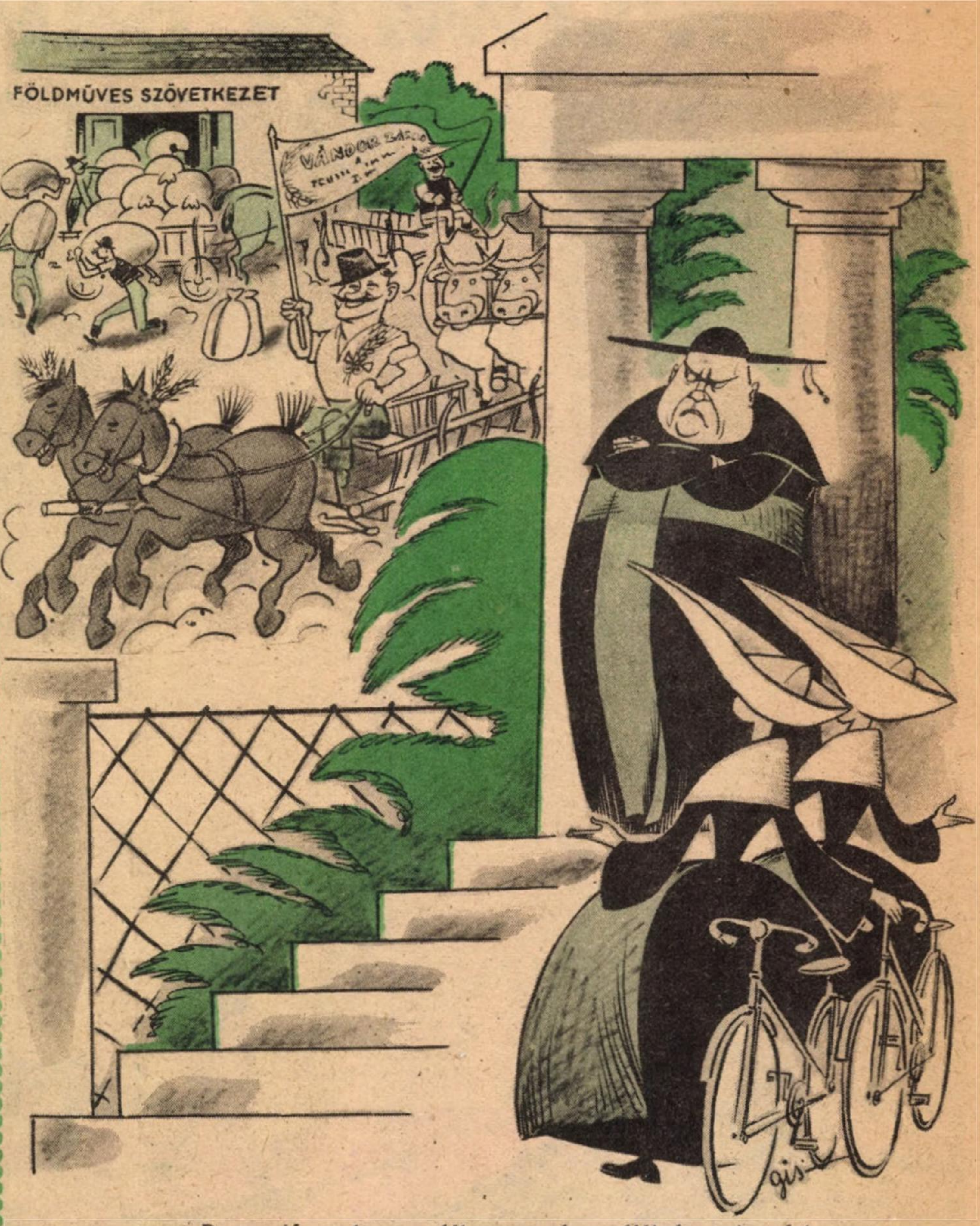

— Bosszantó, ezek a gazdák versenyben adják be a termést...
— Pedig mi mindent megtettünk, püspök úr, hogy versenyben adjuk be a rémhíreket...

Vásárlási láz

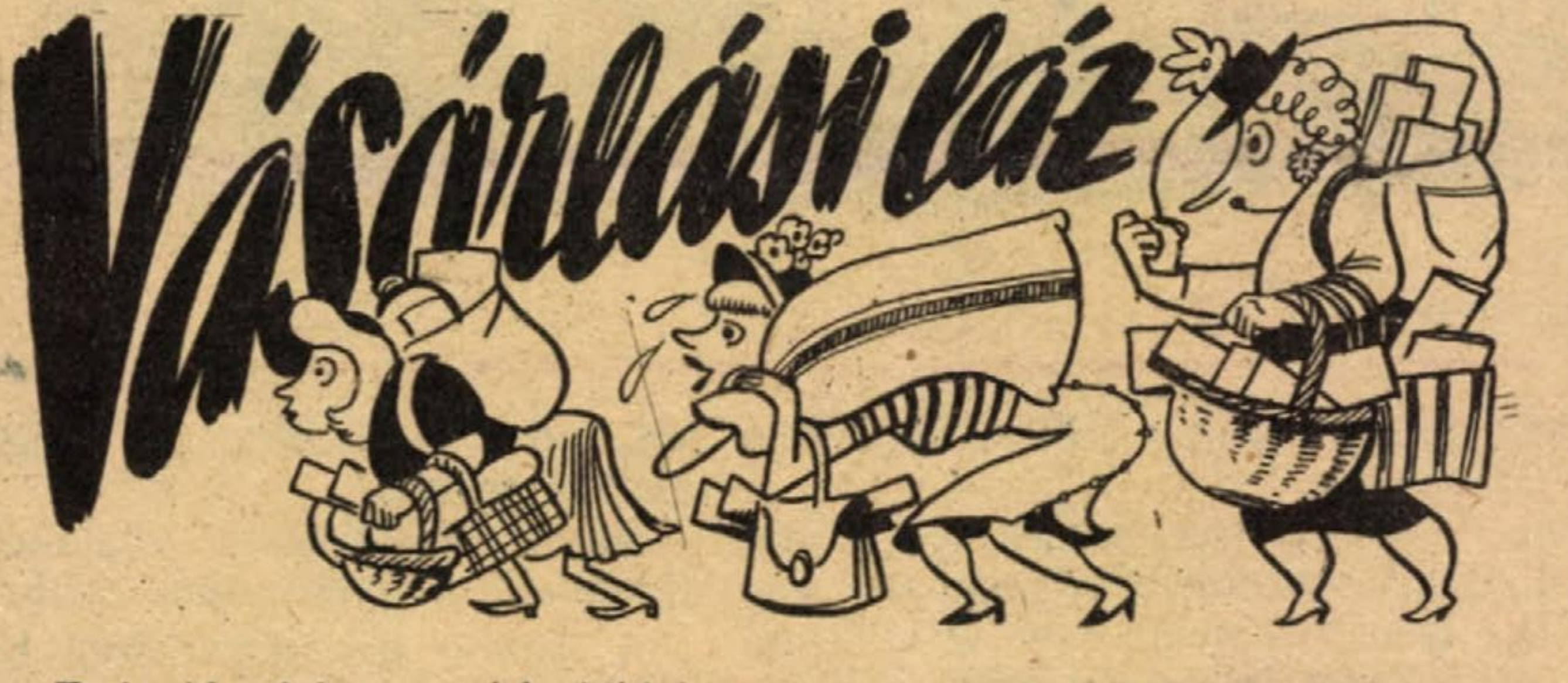

Embertársaink egy jelentéktelen, de annál hülyébb részét megint fertőzés érte s a rémhírbacillusok negyvenkét fokra szöktették fel a vásárlási lázat.

Sokan a betegek és bolondok közül utolsó gatyájukat dobravernék, csakhogy vehessenek rajta hatvan évre szóló élelmet, mert „ezt hallottam, azt hallottam, nem lehessen tudni, mit hoz a tegnap."

Igen, mert jelenleg elsősorban tápláléknak s háztartási cikknek számító dolgokat vesz és venne mázsaszámra a vásárlásba szédült csapat. Van, aki három és félkiló kenyérrel biztosítja be jövőjét, mert állítólag holnap Dunába öntjük a gabonát, versenyezni kívánván Amerikával. Mi tagadás, a vásárlási mikrobából belém is csepegett pár cseppecske, mert tegnap harminc deka kenyér helyett negyvenet „harcoltam" ki s azt is hagytam, hogy három dekával több szalámit kapjak.

Van valami azonban, ami sehogysem tetszik. Ne értsenek félre megénekelt betegeim és bolondjaim, nem az, hogy tajtékozva vásárolnak, hanem az bánt, hogy néhány élelmiszerfajta és háztartási cikk nem eléggé kelendő.

Például ecetet hordótételben nem vesz senki. Emberek, emberek, uborkához, salátához, agyrémek elleni borogatáshoz egyenesen nélkülözhetetlen. Tehát felírni a listára: ötven liter ecet. Aztán majd ha szorul a Közért kapcája, visszavásárolhatja.

Na és a köménymag. Csak lesem a pultnál élőket, nem kéri senki.

— Két deka köménymagot, — mondom elszántan.

Fölsivít ám erre egy nagysága, jaj ide gyorsan, ide hamar azzal a másfél kiló köménymaggal.

Ez igen, csak fel kell dobni a témát, rögtön forró a levegő.

S a keserűvíz az kutya? A kutyának se kell. Baj, nagy baj. De édes asszonyom, lehet, hogy állandó gyomorszorongás felhőzi életét, ám a Mira vagy a Hunyadi János elűzi minden gondját.

Tehát hat üveggel a jófajta itókából.

A vegytisztító szerek sem igen mennek. Asszonyom, drága jó asszonyom s ha holnapután nem gyártunk több vegytisztítószert? Na ugye! Férje, gyereke, ipa, napa, járhat hóttig szutykos ruhában. Tehát:

— Segéd úr, hatvan kiló mosóport, szidolt, vimet, mindenféle suvixot, vegyi és kémiai dolgokat ide az asztalra.

A lencse sem divat. Pedig eláll, asszonyom, eláll. Jó, tartós holmi a lencse, arról nem is beszélek, hogy Kókán kétszer is megették.

Szóval kedves beteg embertársaim, rosszul szervezték meg az ügyet. Ha már hajlamos a hisztériára az ember, legyen tökéletes. Viszont szeretem az ilyen néniket, mint a következő. Valaki vesz előtte tíz csomag micsodát.

— Mire jó az lelkem? — kérdi a mama. — Különben mindegy. Ide húsz csomaggal abból a hogyhívjákból.

Ez igen, mama, ezt szeretem, de vegyen még egyéb fontos dolgokat is. Vegyen egy fél utcára való egérfogót, hatvan gyomornak elegendő szódabikarbónát és szalmiákszeszt, mamuka, szalmiákszeszt. További életére boldogtalan lesz, ha nem visz haza fél akót belőle. És öreganyám, légyfogót, jó sok légyfogót állítólag több lesz télen a légy, mint a hó s ki a fene akar légycsípésben meghalni. Egy tucat, két tucat, tíz tucat, száz tucat légyfogót vegyen mama s ti is, többi megszédült vásárlók, s ragadjatok hozzá megveszekedett vásárlási lázban szenvedők.

Nagy S. József

Minisztertanács Jugoszláviában?

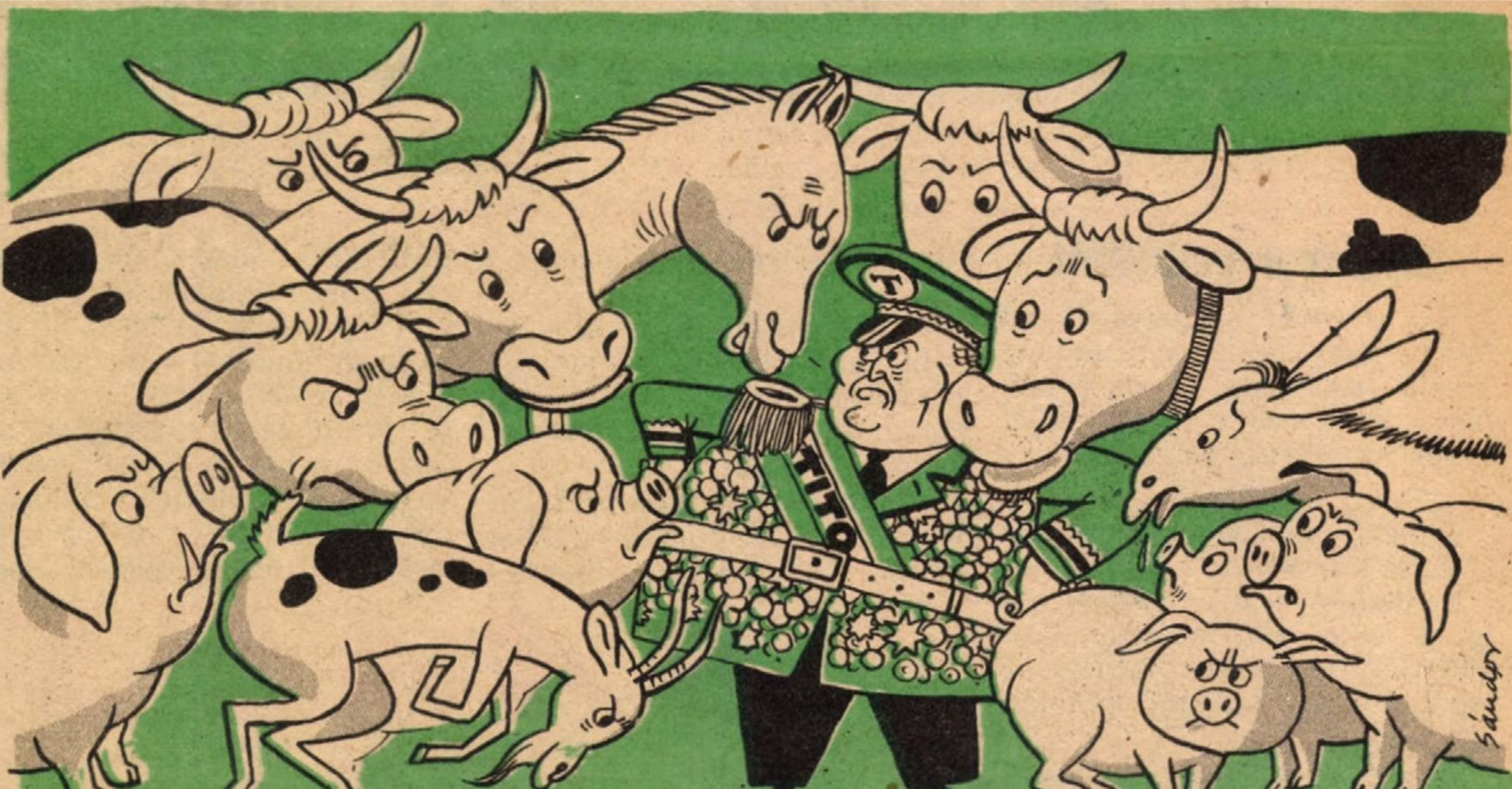

Nem! Tito megszemléli a szerb dolgozó parasztoktól legutóbb elrabolt utolsó állataikat

Ravasz ember

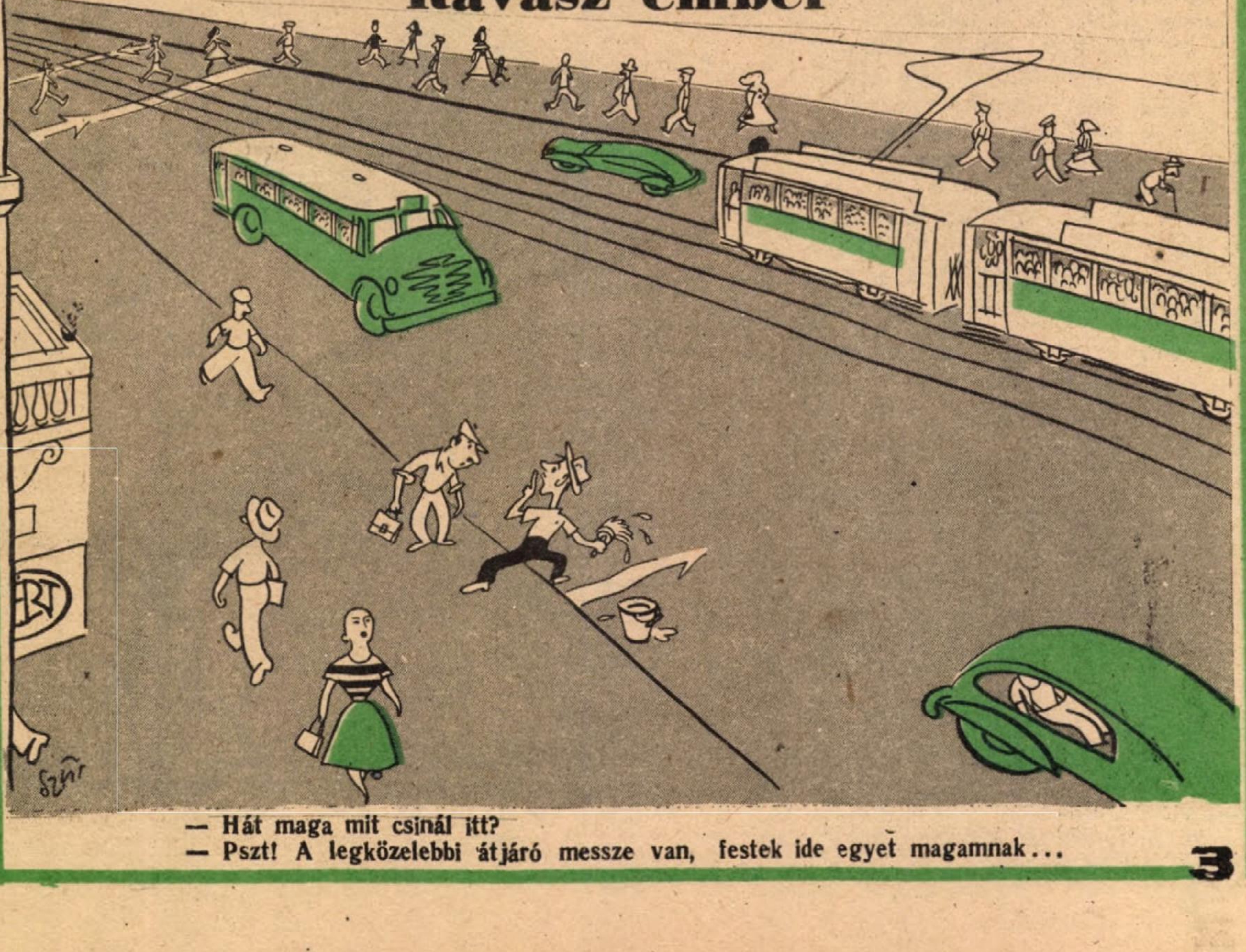

— Hát maga mit csinál itt?
— Pszt! A legközelebbi átjáró messze van, festek ide egyet magamnak...

HULLÁMZÓ BALATON TETEJÉN

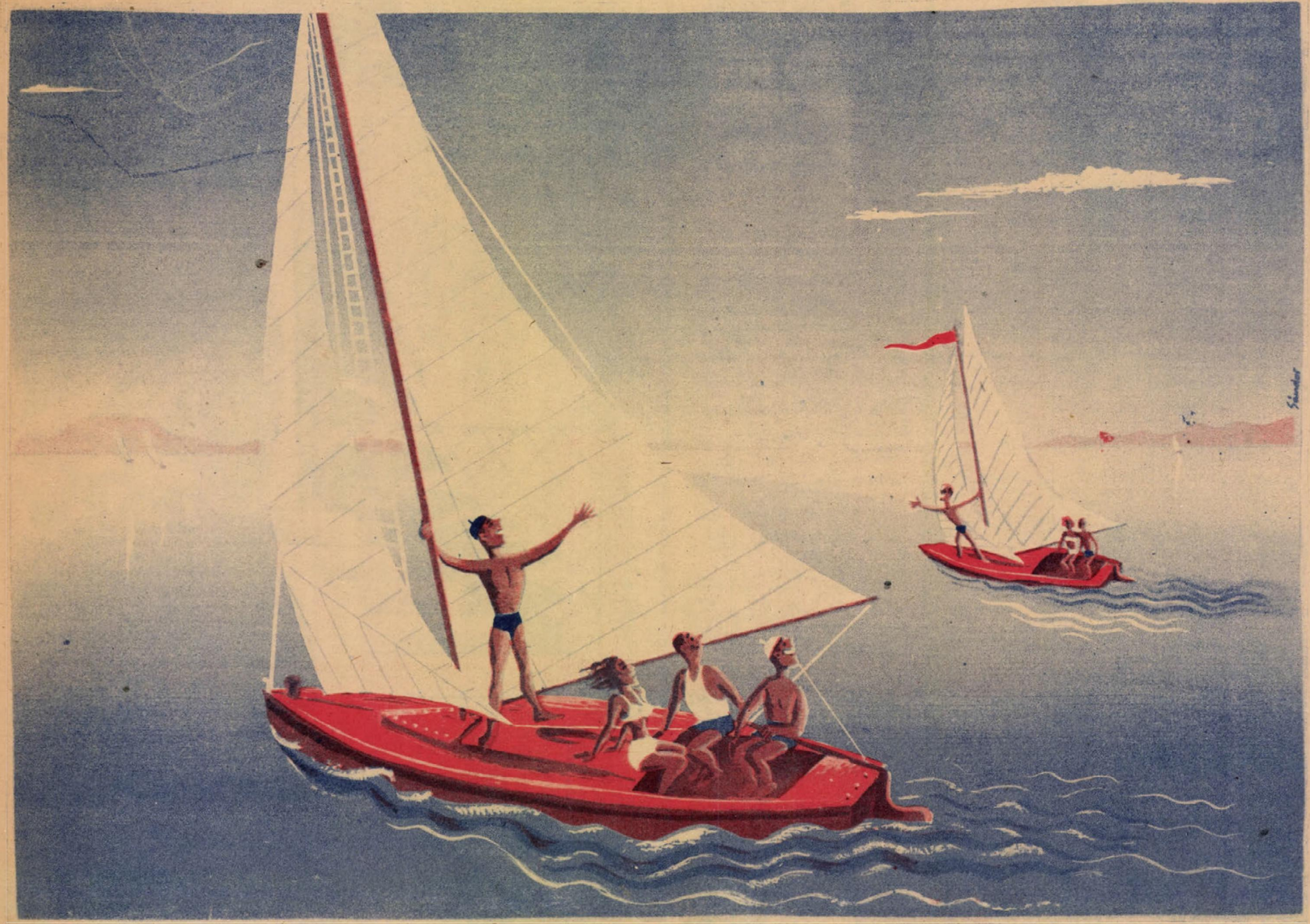

— Halló, szaki! Kihívom versenyre!
— Jó! De vitorláson, vagy marógépen?

Búcsú a Telekitől

A közmondás ugyan azt tartja, hogy senki sem próféta a saját hazájában, de én, a szerény és szürke fiatalember mégis az lettem.

*

Prófétai működésem szintere a Teleki-tér volt.

Eredetileg nem a prófétai pályára való elhivatottság láza űzött ide, hanem szerettem volna kéz alatt egy használt töltőtollat venni.

A töltőtoll szaküzlet egy szemüveges férfiú mellényében és kabátzsebeiben működött.

A tulaj nekitámaszkodott egy bombasujtott zenélőórának és sorba húzta elő a tollakat.

— Ez egy eredeti Harwey Styx — mutatott be egy összegörbült hegyű ásatag töltőtollat. Önnek kivételesen megszámítom egy harmincasért, mert látom, hogy fiatal ember.

— De ha igazán jó tollat akar, — folytatta, — ezt vegye meg, ezt a másikat. Mert ez egy világmárka, egy műremek, egy toll...

— Hallott maga már az Old Szifon Blades tollakról? — rivallt rám szigorúan.

Szégyenkezve vallottam be, hogy iskolázottságom hiányos volta miatt nincs szerencsém ismerni az Old Szifon Blades-féle tollakat.

— Hát kérem — folytatta lelkesülten — ez a toll egy gombnyomásra megtölti önmagát, egy másik gombnyomásra meg kispricceli az egészet.

Szavait tett követte. Előszedett egy konzervesdobozt, beledugta a tollat, megnyomta a gombot, mire Old Szifon Blades úgy fölhörpintett két deci tintát, mint Kopilovits Feri papája a kisfröccsöt.

Azután megint nyomott egyet rajta, mire játszi könnyedséggel lefecskendezte azt a nyolc törpe papagályt, amiket a szemközti standon árultak.

Világéletemben igaz híve voltam a technika csodáinak. Megvettem Old Szifon Blades-t, megtöltött állapotban, harminc évi szóbeli jótállás mellett.

A jó vásár lelkesítő hatása alatt körülnéztem a piacon. Azon gondolkoztam, hogy a maradék öt forintomon megvegyem-e a Százéves Lőcsei Kalendáriumot, vagy vegyek inkább ívlámpába való szénrudakat, amikor valaki meglökött és könyökével éppen gombon találta Old Szifon Blades-t.

Old Szifon Blades olyan precizitással működött, ami illik egy ilyen történelmi név viselőjéhez.

Záros határidőn belül elárasztotta tintával a zakómat, az egyetlent.

Keblem felett, a szívem táján, szép, masszív folt keletkezett, kék, mint a kökény és nagy, mint a ménkű.

Nagy bánatomban majdnem elmentem a szerencsém mellett.

A sarkon kis asztalkánál borotválatlan képű alak állt és mellenragadott, amint elé értem.

— Mert kéremszépen, a Propán Uszque folttisztító rudacska mindent kivesz. Itt van ez a fiatalember. Nézzék meg a kabátját. Csupa tinta, olaj, kátrány és leukoplaszt.

Namármost bekenem egy kis vízzel és utána a Propán Uszque folttisztító rudacskával. A folt, az csak volt, a tinta az volt....

— És a zakó is — röhögte kórusban a publikum — mert a varázsszer közben a szövetet is kirágta.

— Gazember — zokogtam felmérhetetlen bánatomban — mit tett velem?

— Sajnálom, de nem tehetek róla — mondta Propán Uszque — ez a tinta biztosan tigris tinta volt, arra pedig nem jó a rudacska.

Ezzel fogta a cókmókját és eltűnt a tömegben.

Ugy álltam ott, mint a szerencsétlenség, a bánat és a nyomor egyesített lovasszobra.

Öklömet az égre emeltem és így kiáltottam:

— Ó, bűnös sokadalom. Romboltassanak le a te falaid és fű nőjje be térségeidet.

*

Két nappal ezelőtt az OTI-ba kellett mennem és arrafelé vitt az utam. Az egész Teleki-tér le volt bontva és az utolsó stósz téglát rakták éppen kocsira.

Hát így lettem én próféta.

B. Kovács György.

BALESET

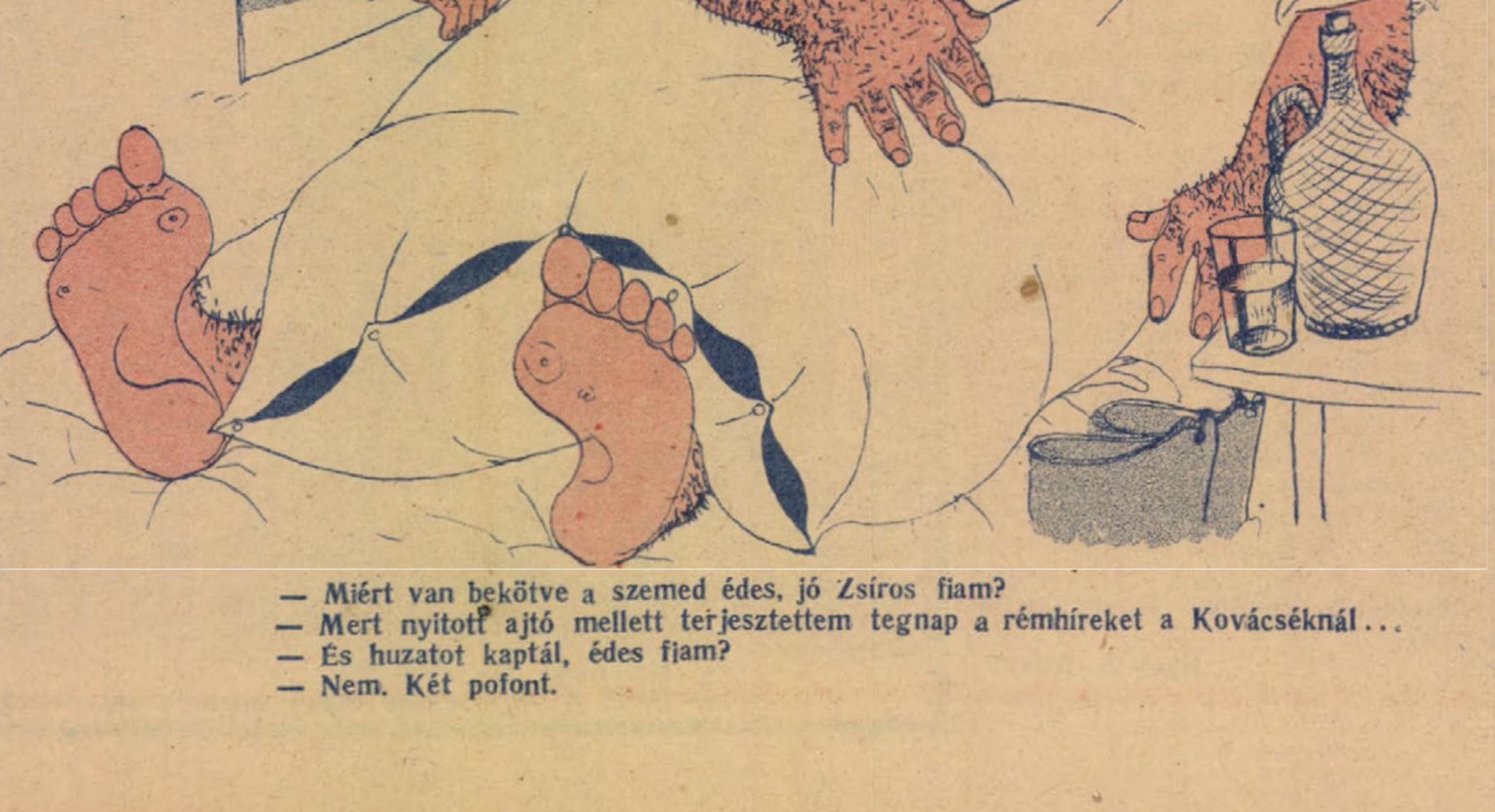

— Miért van bekötve a szemed édes, jó Zsíros fiam?
— Mert nyitott ajtó mellett terjesztettem tegnap a rémhíreket a Kovácséknál...
— És huzatot kaptál, édes fiam?
— Nem. Két pofont.

Születésnap

Mrs. Truman: Közeledik Harry születésnapja...
Miss Truman: Igaz is! Mivel tudnánk örömet szerezni apunak?
Mrs. Truman: Egy kis világháborúval.
Miss Truman: Ugyan anyu, ahhoz kevés a kettőnk pénze. Valami kisebb ajándékra gondolok.
Mrs. Truman: Hopp, megvan! Vegyünk neki egy kutyát!
Miss Truman: Ugyan mama, ott van neki a Pleven, a De Gasperi, a Tito, meg a többiek.
Mrs. Truman: Lepjük meg egy szép utazással.
Miss Truman: Ahhoz öreg már a papa! Ő már csak a háborúra utazik.
Mrs. Truman: Talán valami bombafélét?
Miss Truman: Az kedves volna, de ismered aput, ha van neki egy atombombája, mindjárt elkezd ugrálni és az nem tesz jót a szívének.
Mrs. Truman: Megvan! Veszünk apádnak egy szép gyöngyháznyelű kést, olyat, amelyiken dugóhúzó meg körömreszelő is van!
Miss Truman: Ugyan mama, hiszen a papának van bicskája!
Mrs. Truman: Igen lányom, de az bele fog törni Koreába...

Dél-Korea új piac az amerikai fegyvergyárosok számára

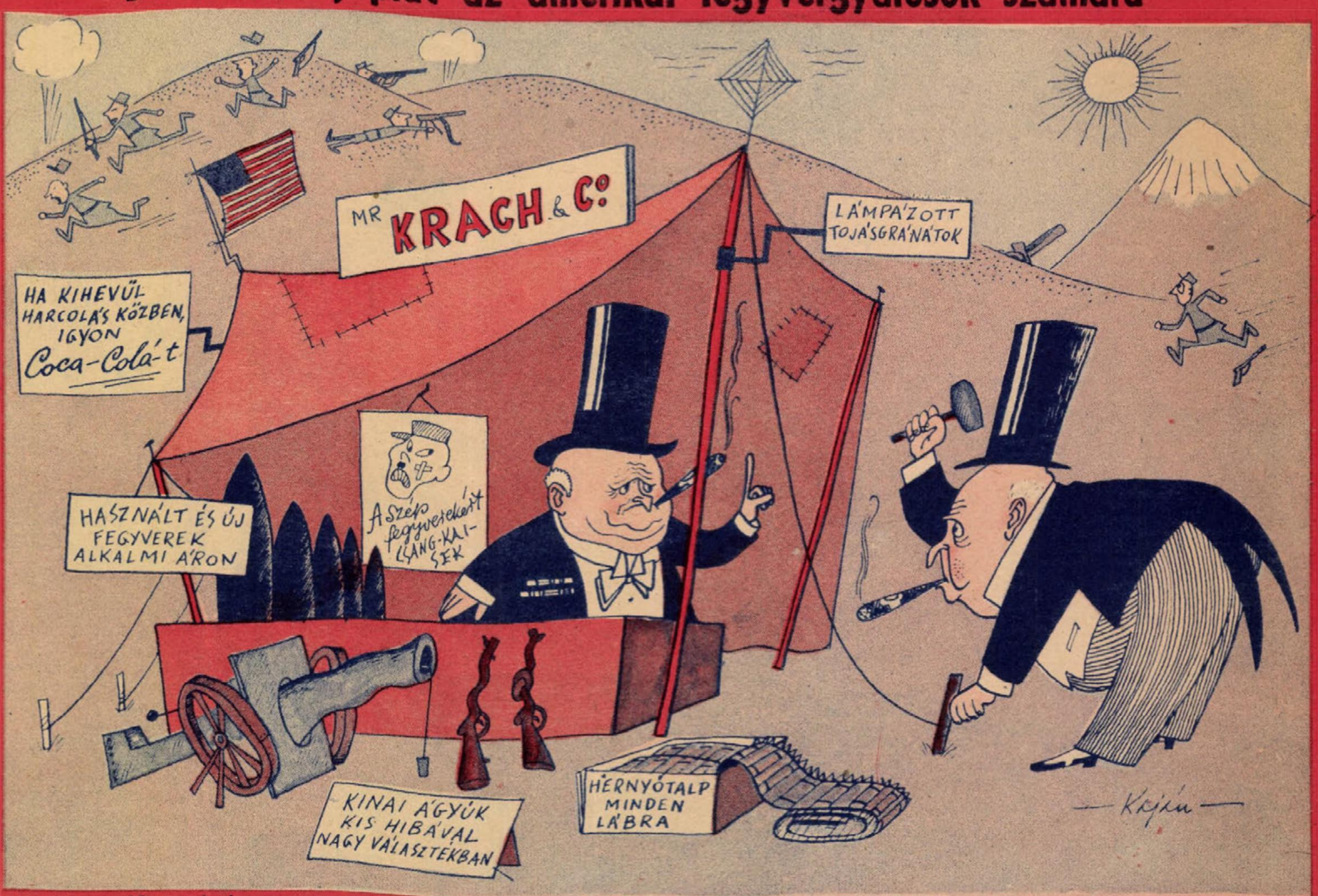
MR KRACH & Co
HA KIHEVÜL HARCOLÁS KÖZBEN, IGYON Coca-Colá-t
LÁMPÁZOTT TOJÁSGRÁNÁTOK
HASZNÁLT ÉS ÚJ FEGYVEREK ALKALMI ÁRON
A szép fegyverekért Csang-Kai-sek
KINAI ÁGYÚK KIS HIBÁVAL NAGY VÁLASZTÉKBAN
HERNYÓTALP MINDEN LÁBRA
Kaján

— Ne verje be nagyon erősen a sátorfát, kolléga úr, mert hamarosan szednünk kell...

LÁTOGATÁS

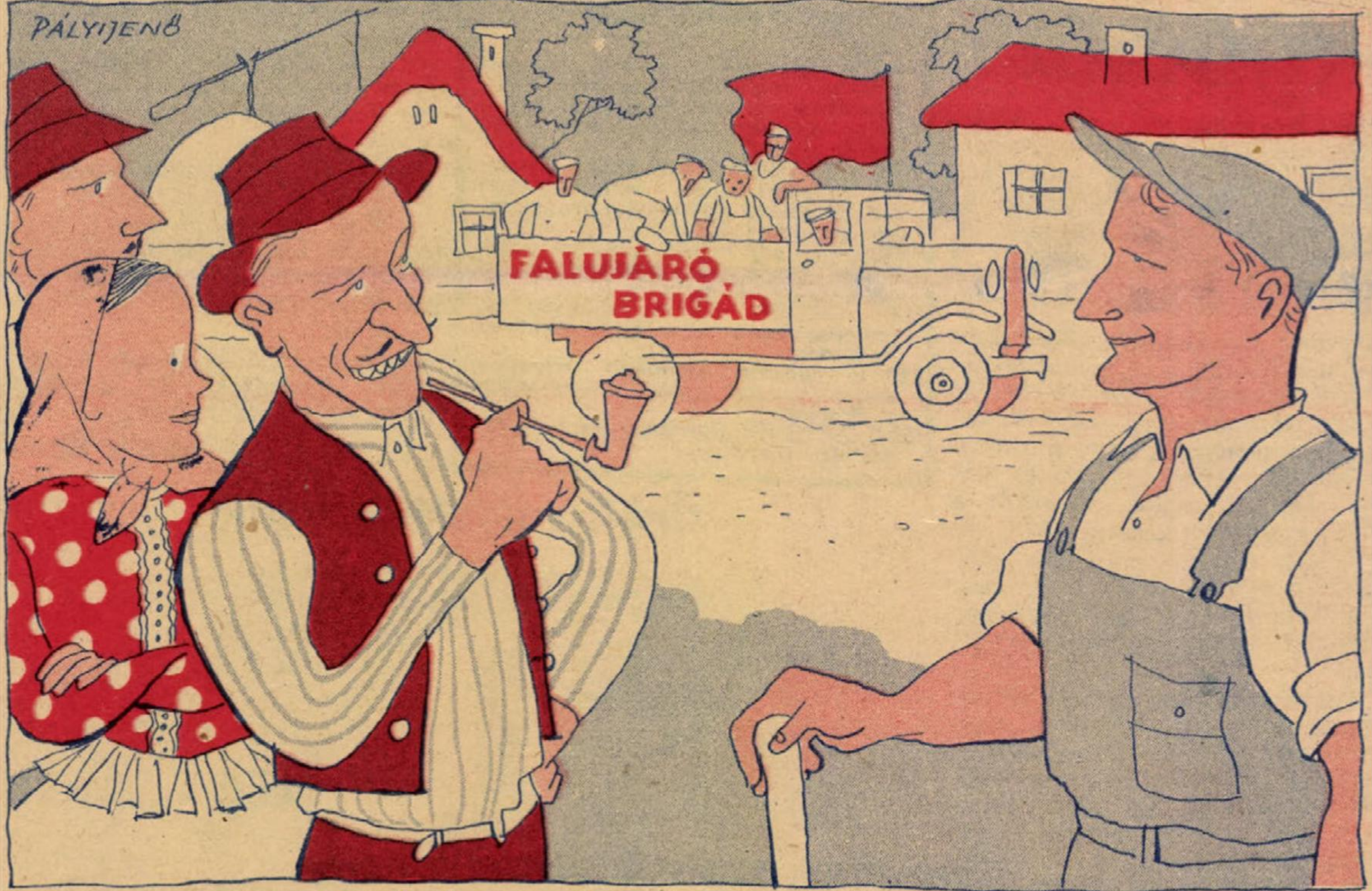

— Hol a fia Kovács gazda?
— Látogatóba ment a legkedvesebb szomszédunkhoz.
— Ide a Szabóékhoz?
— Nem. A Szovjetúnióba.

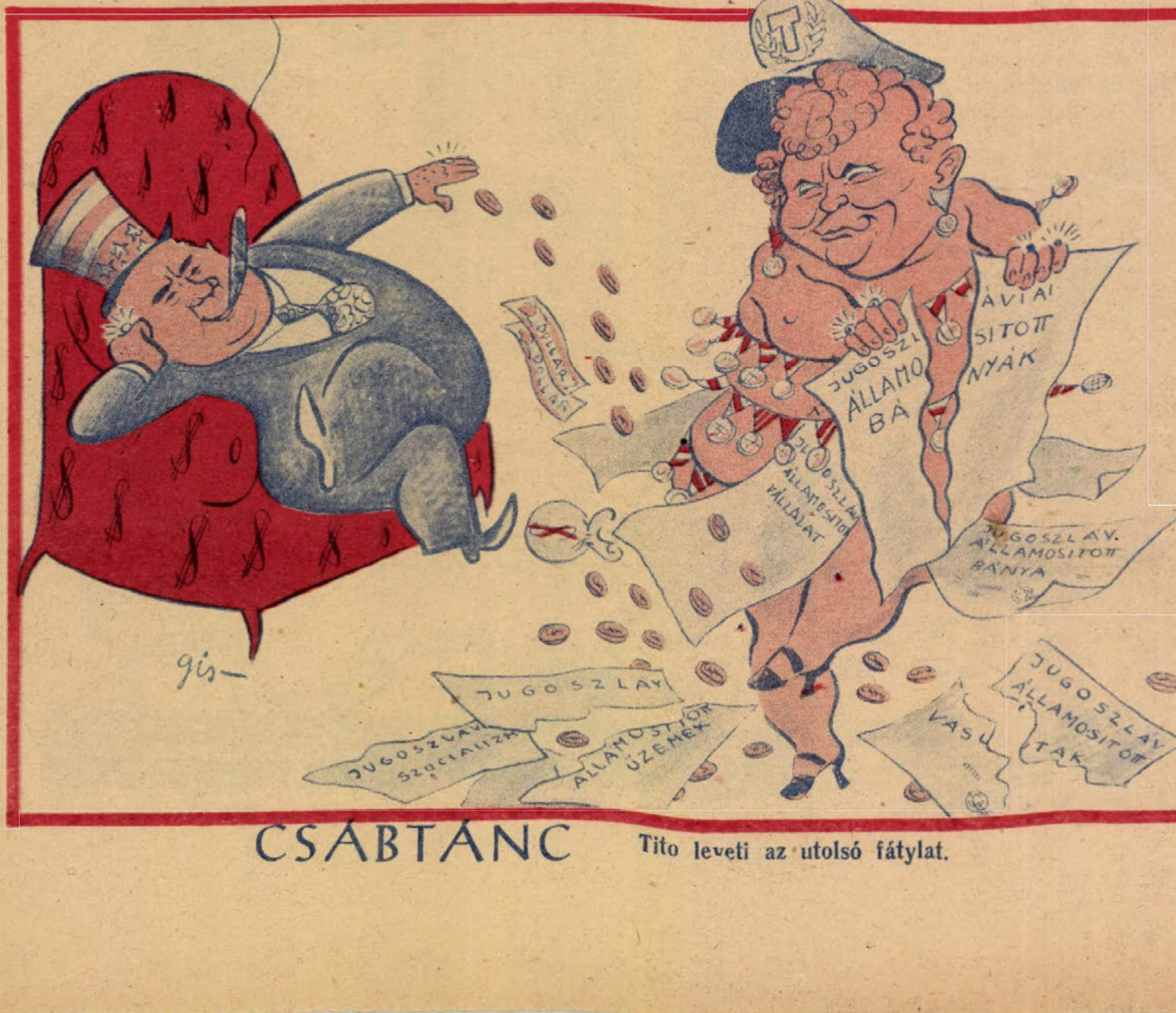

CSÁBTÁNC

Tito leveti az utolsó fátylat.

Gádor Béla:

Látogatás egy amerikai szenátornál

(*Ábránd*)

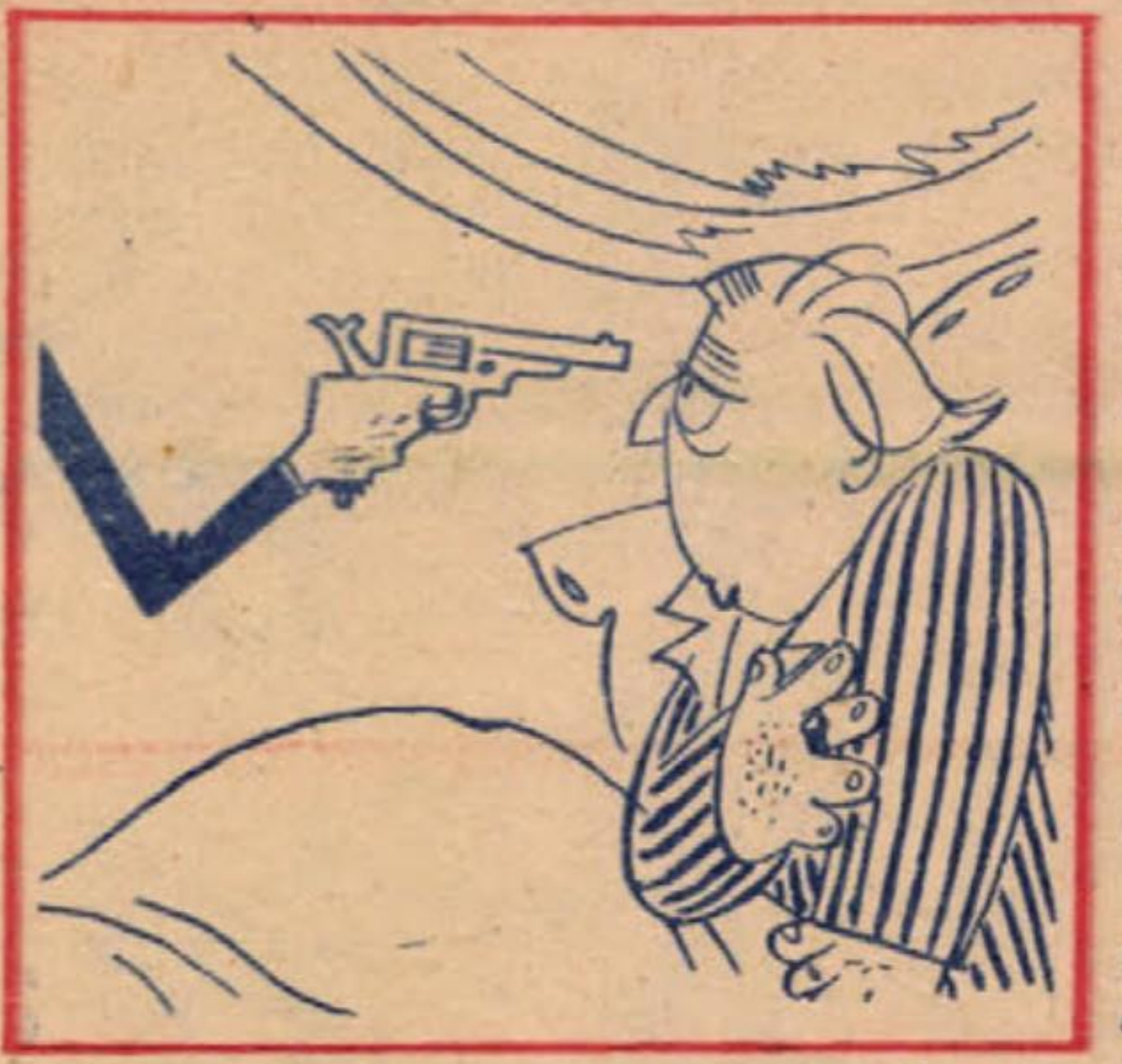

Reggel úgy kilenc óra lehetett, amikor becsöngettem Mr. Peam szenátor pompás kis villájába, Washington mellett, az előkelő negyedben. Az ajtót nyitó lakáj először nem akart beengedni, de amidőn egy jól irányított ütéssel állkapcson vágtam, rögtön belátta, hogy úriemberrel van dolga, mélyen meghajolt, majd elterült a földön.

A szenátor úr még ágyban volt, éppen reggelizett. Céklavörös arcához jól illett a kék selyem hálóing, fejét erős, sörteszerű ősz haj borította. Arcán látható rosszkedv tükröződött, mert éppen a koreai hadijelentéseket olvasta. Kissé csodálkozott megjelenésemen, de én nem zavartattam magam, az ágyához léptem, elvettem a reggelijét, leültem és jóízűen falatozni kezdtem. Mr. Peam végre hangot kapott:

— Adja vissza a reggelimet... — szólt. — Kicsoda maga, és milyen jogon tört be a lakásomba?

— Én egy felsőbbrendű faj tagja vagyok — mondtam nyájasan csámcsogva.

— Az nem lehet — mondta kimérten — az angolszásznál felsőbbrendű faj nincs a világon.

— Az ön ismeretei hézagosak — mondtam udvariasan. — Az én fajom különb az önökénél is. Tiszta és egységes. Egy tagból áll: belőlem. Az én átlagos kultúrám nagymértékben felülmúlja az amerikai átlagot. Olvastam Edgar Wallace és Agathe Christie összes műveit. Amellett a technika összes vívmányaival fokozom jólétemet.

Mr. Peam hosszasan elgondolkozott, majd valami mégis eszébe jutott:

— Adja vissza a reggelimet... — mondta kissé panaszosan.

— Nem. Az ön reggelije engem illet. Rám nagy hatással volt az önök propagandája, hallgattam a rádiójukat, olvastam a könyveiket. Elhatároztam, hogy megajándékozom önt azzal a magasabb kultúrával, amellyel én, mint felsőbbrendű faj rendelkezem. Közlöm önnel az örömhírt, amely úgy hiszem, élete nagy pillanata lesz: én gyarmatosítani fogom önt.

— Hagyjon nekem békét — mondta kedvetlenül. — Hagyjon felkelni, ezer dolgom van, be kell mennem a szenátusba, szavaznom kell az atomhasználat ügyében...

Kitettem magam elé a revolveremet.

— Úgylátszik, ön félreérti az én békés szándékomat s így kénytelen leszek annak néhány revolvergolyóval nyomatékot adni.

Mr. Peam hangtalan rémülettel nézett rám, majd nyöszörögve megszólalt:

— De hiszen be tetszett törni a lakásomba és fenyegetőzni tetszik azzal az izével...

— Kuss! — ordítottam. — Kétségbe mered vonni békés szándékaimat? Nem kell neked Edgar Wallace és Agathe Christie? Majd adok én neked.

Kiráncigáltam az ágyból és alaposan megkötöztem.

— Merd azt mondani büdös kutya, hogy támadó szándékaim vannak. Most majd nem fogod többé megzavarni a köztünk lévő békés viszonyt. Ki a felsőbbrendű faj? No, halljam, mondd meg szabadon és nyíltan: ki a felsőbbrendű faj?

— A nagyságos úr... — lihegte.

— Most kiáltsd lelkesen: „Éljen a szabad liberális-burzsoa-demokratikus Peam!"

Készséggel engedelmeskedett. Meg voltam elégedve. Adtam neki egy falat biszkvitet. Mohón megette és kért még. Ezen a szemtelenségen annyira feldühödtem, hogy kimentem és rágyujtottam a házat.

Ludas Matyi

Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
Kiadja a Szabadság Lapkiadó-vállalat.
Felelős kiadó: GOLÁCS ERNŐ
Szerkesztőség:
Budapest, V., Honvéd-utca 10.
Telefon: 127—750, 128—031.
Kiadóhivatal:
Budapest, VIII., Blaha Lujza-tér 3.
Telefon 143—012, 143—017.
Nyomatott
a Budapesti Szikra Nyomda NV.
offset-körforgógépén
V., Honvéd-utca 10.
Felelős nyomdavezető:
Radnóti Károly.

A kis Mac Arthur pórul járt

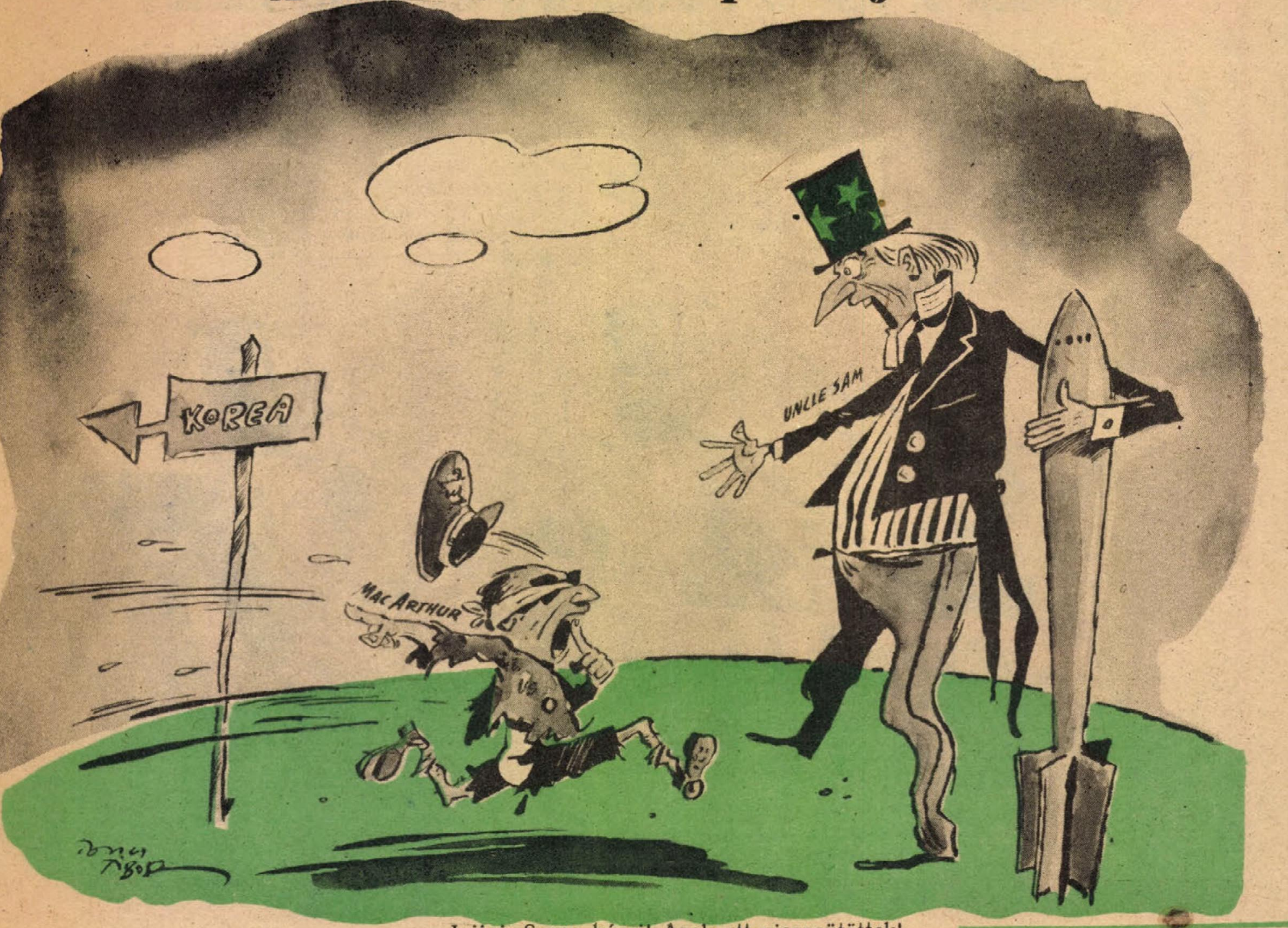

— Jajjaj, Samu bácsi! Azok ott visszaütöttek!

A kislányom Kérdez

— Apuci, mi az, hogy kodorálóbogár?

— Nem kodorálóbogár kislányom, hanem kolorádóbogár.

— Akkor is, mi az?

— Az egy csúnya bogár, kislányom. Amerikai repülőgép hozta Németországba.

— Honnan van egy bogárnak pénze repülőgépre?

— Nem pénzért jött, kislányom. Truman bácsi küldte, hogy megegye a krumplit.

— Truman bácsi nem szereti a krumplit?

— A saját krumpliját szereti, csak a németek krumpliját nem szereti, meg a csehszlovákok krumpliját nem szereti, mert azt a németek meg a csehszlovákok eszik meg. Azért küldte a kolorádóbogarakat, hogy inkább azok egyék meg a krumplit, mint a németek, meg a csehszlovákok.

— A Truman bácsi kolorádóbogár?

— Nem, kislányom.

— Akkor mért szereti jobban a kolorádóbagarakat, mint az embereket?

— Mert ő a Truman bácsi, kislányom.

— És megették a kolorádóbogarak a krumplit?

— Nem, kislányom. Kiirtották a kolorádóbogarakat.

— Képzelem, hogy sajnálja Truman bácsi a kolorádóbogarakat! És mi az, hogy Korea?

— Az egy ország, kislányom.

— Oda is kolorádóbogarat küldött a Truman bácsi?

— Nem, kislányom. Oda Mac Arthurt küldte a Truman bácsi.

— A MacArthur az rosszabb, mint a kolorádóbogár? A MacArthur is megeszi a krumplit?

— Nem, kislányom, a MacArthur valószínűleg csak az osztrigát eszi meg.

— Hát akkor mért küldte őtet oda a Truman bácsi?

— Hogy harcoljon a koreaiak szabadsága ellen.

— És mit csinálnak a koreaiak?

— Kergetik a MacArthurt.

— Most már tudom apuci, hogy mért nem kolorádóbogarakat küldött a Truman bácsi Koreába, hanem MacArthurt!

— Miért?

— Mert a kolorádóbogár hagyja magát elpusztítani, de a MacArthur, az el tud szaladni...

Gergely Miklós

DARVAS SZILÁRD:

Csodálatos nyaralás

Nem értelek! — mondta Mittelmann Jenő, az Első Magyar Anyacsavargyár üdülési felelőse szaktársának, Zord Elemérnek, aki mint a vállalat raktárnoka tartotta számon a legyártott anyacsavarokat. — Mi a fenének mész te drága pénzen Balatontotojára nyaralni, mikor a mi vállalati üdülőnk jóformán fillérekért rendelkezésedre áll. Külön szoba, ping-pong, billiárd, tenisz, remek koszt, arról nem is beszélve, hogy a szobádból egyenesen a Balatonba lépsz.

— Rokonaim vannak Balatontotoján — mondta válaszként a kánikulai melegben különösen érezhető hűvösséggel Zord, a raktárnok.

— Az más. Őszintén sajnálom, mert az elmondottakon kívül a mi üdülőnkben kitűnő közösségi szellem uralkodik. De persze, ha te jobbnak látod...

*

— Pont az kell nekem, közösségi szellem — morfondírozott elmenőben Zord. — Engem akarnak befűzni — tette hozzá gúnyosan, e tömör és kifejező igével jellemezvén a vállalati üdülő várható szórakozásait. — Egyéb se hiányzik nekem, mint ugyanazok a pofák, akiket egész éven át látok, meg a szórakozásaik! Két fejesugrás közt három szeminárium, társas kirándulások, házirend, Szabad Nép olvasás és a tetejébe az a hülye Skultéti, aki szintén most veszi ki a szabadságát, egész nap nem menne le a nyakamról...

Efféle dialógok és monológok előzték meg Zord Elemér balatontotojai utazását. Hősünk magányra vágyott: egyrészt fékevesztett individualista hajlamait akarta kitombolni a Balaton partján, másrészt — a lelke mélyén — kicsapongani készült. Titkos terveiben szerepelt egy hozzá hasonló, magányos, ám feltétlenül nőnemű lény, akivel a nagy magányosságukat majd összeteszik és a vadházasság jegyében kétszemélyre szóló közösségi életet élnek.

— Jöjjön a nagy kaland! — mondta Zord Elemér már nem fiatal, de még vonzó arcát átengedve a vonatablakot ostromló esti szélnek. — A Kaland, akármilyen nagy kával írva, ahogy az a regényekben áll. Két hét teljes kikapcsolódás.

*

Ez a kikapcsolódás az első napokban várakozáson felül sikerült. Egész Balatontotoja egyemberként fütyült Zord Elemérre, aki ennek folytán nyakig ült a magányban.

Mindenekelőtt arra jött rá, hogy milyen komplikált dolog magányosan fürödni. Miután ruháit elhelyezte a vízparton, megkezdte a Balatonba való gyaloglást, ezt azonban kénytelen volt hátracsavart nyakkal végezni, mert közben egy frászban volt, hogy valaki ellopja a nadrágját. Allandóan úgy ment, mintha jönne, a mi rendkívül fárasztónak bizonyult s a fürdés lehetőségét is kizárta, minthogy a Balaton az idei divat szerint kilométereken át térden alul ért. Beljebb pedig a magányos raktárnok nadrágja és egyéb értéktárgyai miatt nem merészkedett. Amellett Zord bizalmatlan ember volt és a tetejébe rövidlátó is, úgyhogy még bent se volt a vízben, már iszkolt kifelé, nehogy valamijét elemeljék. Utána dögfáradtan leült a partra és mint egy kotlós, ült a ruháin.

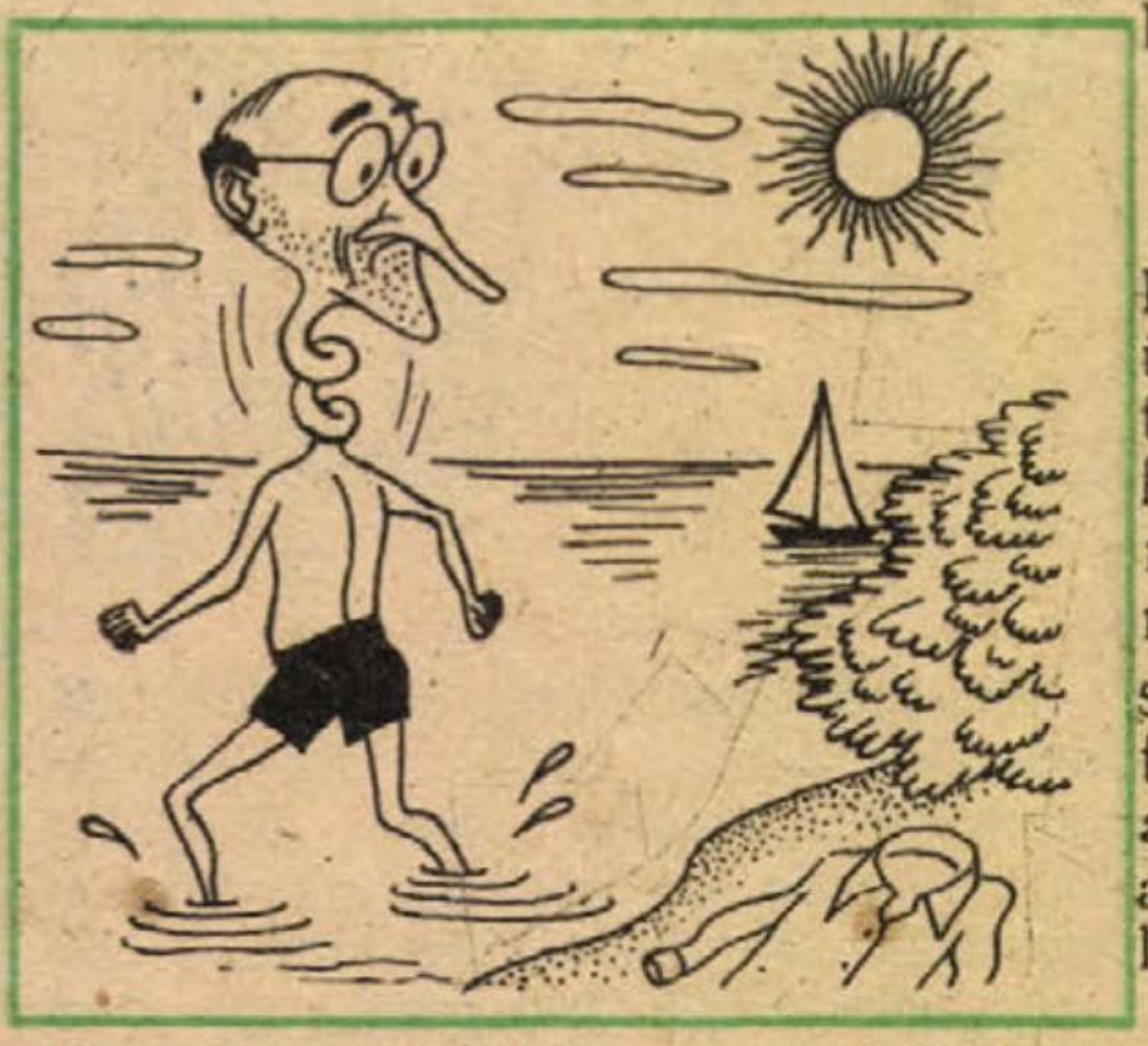

Nem volt több szerencséje a kalandot illetően sem. Akadt ugyan egy csinos fiatal lány, aki tűrte, hogy Zord a holdvilágos Balatonparton mellé telepedjen, sőt szóba is elegyedett vele. A raktárnok azonban nem érte be ennyivel, hanem a kikapcsolódást át akarta vinni a lány blúzára is, mire az akkora pofont adott neki, hogy Zord Elemér szemében a Göncöl csillagai pillanatok alatt tizennégyre szaporodtak.

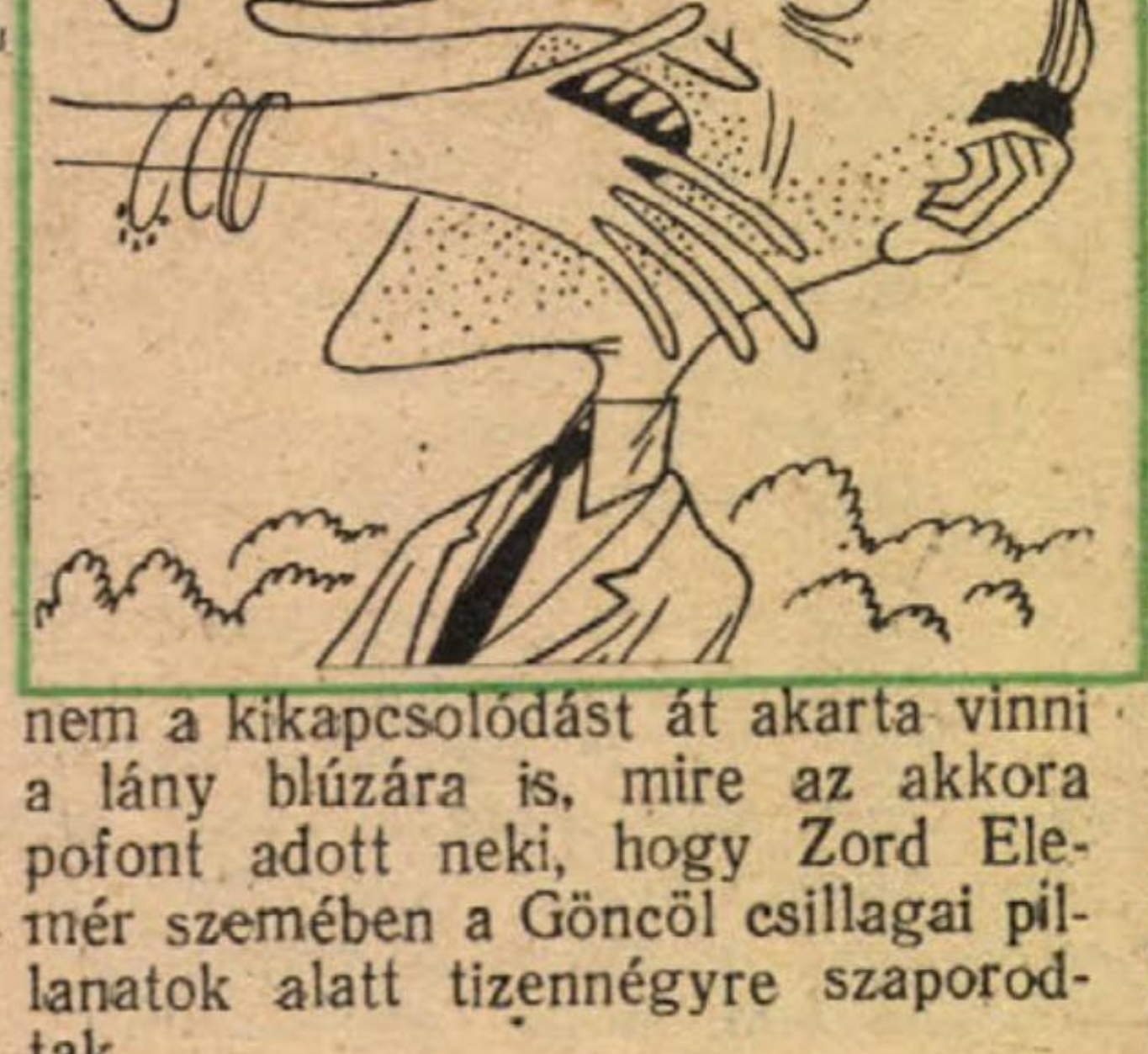

— Tulajdonképpen mit képzel maga, szemtelen fráter? — mondta a lány olyan szikrázó szemekkel, mintha ő kapta volna a pofont és magára hagyta hősünket, aki a továbbiakban versenyt háborgott a Balatonnal.

*

Néhány nap elteltével Zord Elemér már félőrült volt az unalomtól. Dülledt szemekkel bámult be az üdülők udvarára, ahol jókedvű fiatalok ping-pongoztak vagy a gramofon hangjai mellett szvinget és más népi táncokat roptak. Csurgott a nyála egy kis társaság után, de senki sem vett tudomást róla. Rettenetesen egyedül volt s már csak az tartotta benne a lelket, hogy legalább nem kell a Skultétival együtt lennie.

Végülis nem bírta tovább: besündörgött az egyik üdülőbe és majd kicsordult a könnye a meghatottságtól, mikor ott valaki tüzet kért tőle. Többé le se ment az illető nyakáról, sikerült is bekunyerálnia magát a ping-pongba, de hamar kidobták, mert nagyon rosszul játszott.

Zord a későbbiekben, mint Balatontotoja réme, hol ebben, hol abban az üdülőben bukkant fel. A textilvállalat üdülőjében ping-pongozott, a nyomdászoknál fürdött, a bőrösöknél táncolt, de sehol se tudott gyökeret verni, mert az emberek már összeszoktak és különben is a raktárnok nem tartozott a szimpatikus emberek közé.

Előfordult, hogy másfél óra hosszat fixírozott egy társaságot, amely a Szabad Nép aznapi számát beszélte meg. De nem sikerült „bevágódnia", ügyet se vetettek rá, pedig Zordnak már cserepes volt a szája az izgatottságtól, hogy ő is beleszólhasson, hiszen olvasta a lapot.

*

Már-már ott tartott, hogy beledöglik az áhított magányba, mikor tébolyult bolyongásai közben egy emberbe ütközött.

— Skultéti! — sikoltott az öröm úgynevezett paroxizmusában és kitárt karokkal vetette rá magát váratlanul felbukkant kollégájára. — Hogy kerül maga ide?

— Ide tettek a MAKOSZ-üdülőbe, mert a mienkben már sajnos nincs hely — magyarázta Skultéti. — Örülnék, ha néha együtt lehetnénk...

— Néha? Mindig! — üvöltötte boldogan Zord Elemér és mielőtt bárki megakadályozhatta volna, két felejthetetlen hetet töltött együtt legellenszenvesebb kollégájával.

Amerikai-angol együttműködés

BEVIN: Tábornok úr kérem, ha meg tetszik engedni, rendelkezésére bocsátom a lord Beefsteak admirális parancsnoksága alatt álló angol flottát...

MAC ARTHUR: Köszönöm fiam. A hajóhad élére természetesen Mr. Business amerikai parancsnokot nevezem ki.

BEVIN (nagyot nyel): A hajók kapitányai tisztelegni szeretnének új parancsnokuk előtt.

MAC ARTHUR: Semmi szükség rá, természetesen a kapitányokat is leváltom.

BEVIN (sírva): Legalább egyetlen angol vezetőt tessék meghagyni a flottában!

MAC ARTHUR: Rendben van! A főszakács marad...

Őrült rajzolónk ötlete

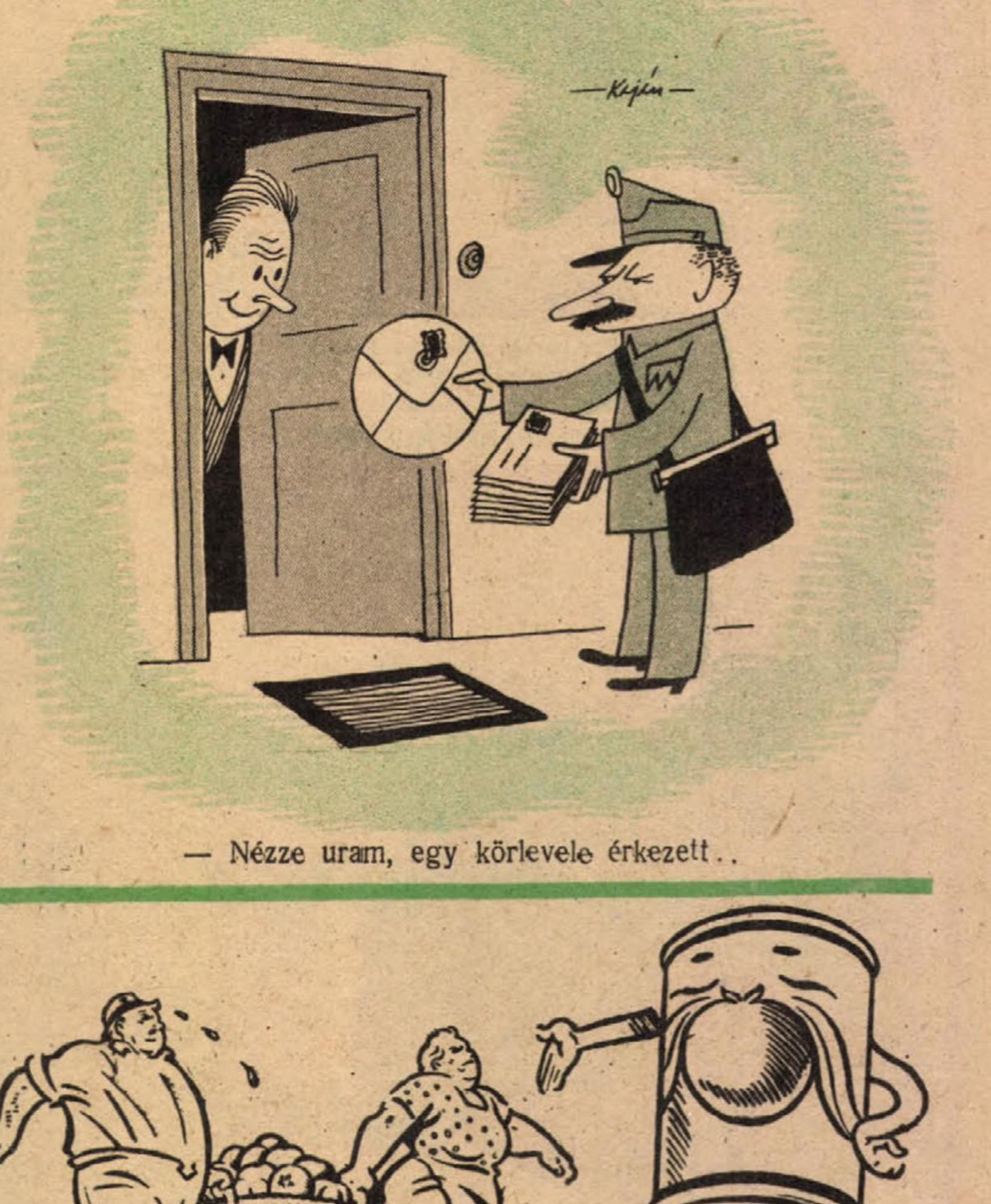

— Nézze uram, egy körlevele érkezett..

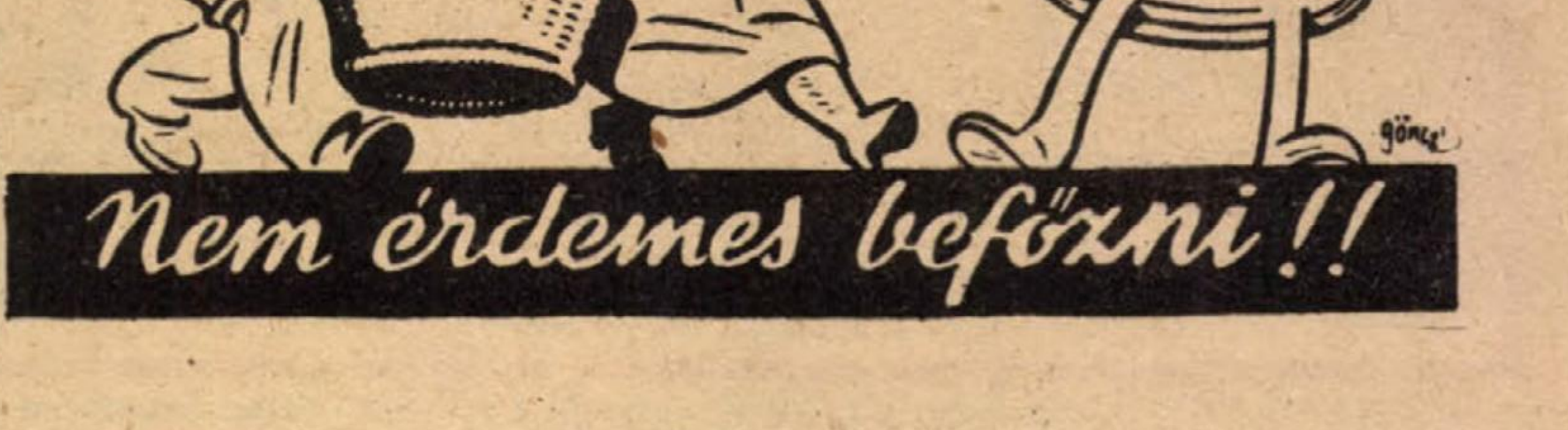

Nem érdemes befőzni!!

Le a bürokráciával!

Telket vettem Érden

1948 őszén 2300 forint munkaverseny-jutalmat kaptam. Ebből egy kis gyümölcsös-telket vettem Érden. A vagyonátruházási illeték lerovásával szabadságomból 5 (öt) napot töltöttem el.

De ez még semmi.

Beadtam a budafoki járásbírósághoz, mint telekkönyvi hatósághoz az átírási kérvényt. Három hónapig vártam a végzést, akkor lementem Budafokra (ismét egy elmulasztott munkanap), aholis közölték, hogy egyszer megpróbálták a végzés kézbesítését, hétköznap délelőtt, amikor természetesen munkában voltam, aztán arra az álláspontra helyezkedtek, hogy majd eljövök. Ezzel ide is adták a végzést, amely szerint „kérelmemet a betétbeli széljegy törlése mellett megtagadták", mert a telekkönyv szerint az átírni kért ingatlan szántó, tehát mezőgazdasági ingatlan, „amiértis a 13.100/1948. Korm. sz. rend. értelmében a tkvi hatóság az ily ingatlanokra vonatkozólag csak az esetben hozhat határozatot, ha a 8890/1948. Korm. sz. rend.-ben irt mentesités községi bizonyítvánnyal igazoltatik, avagy azt az Ingatlanforgalmi Bizottság előzetesen jóváhagyta."

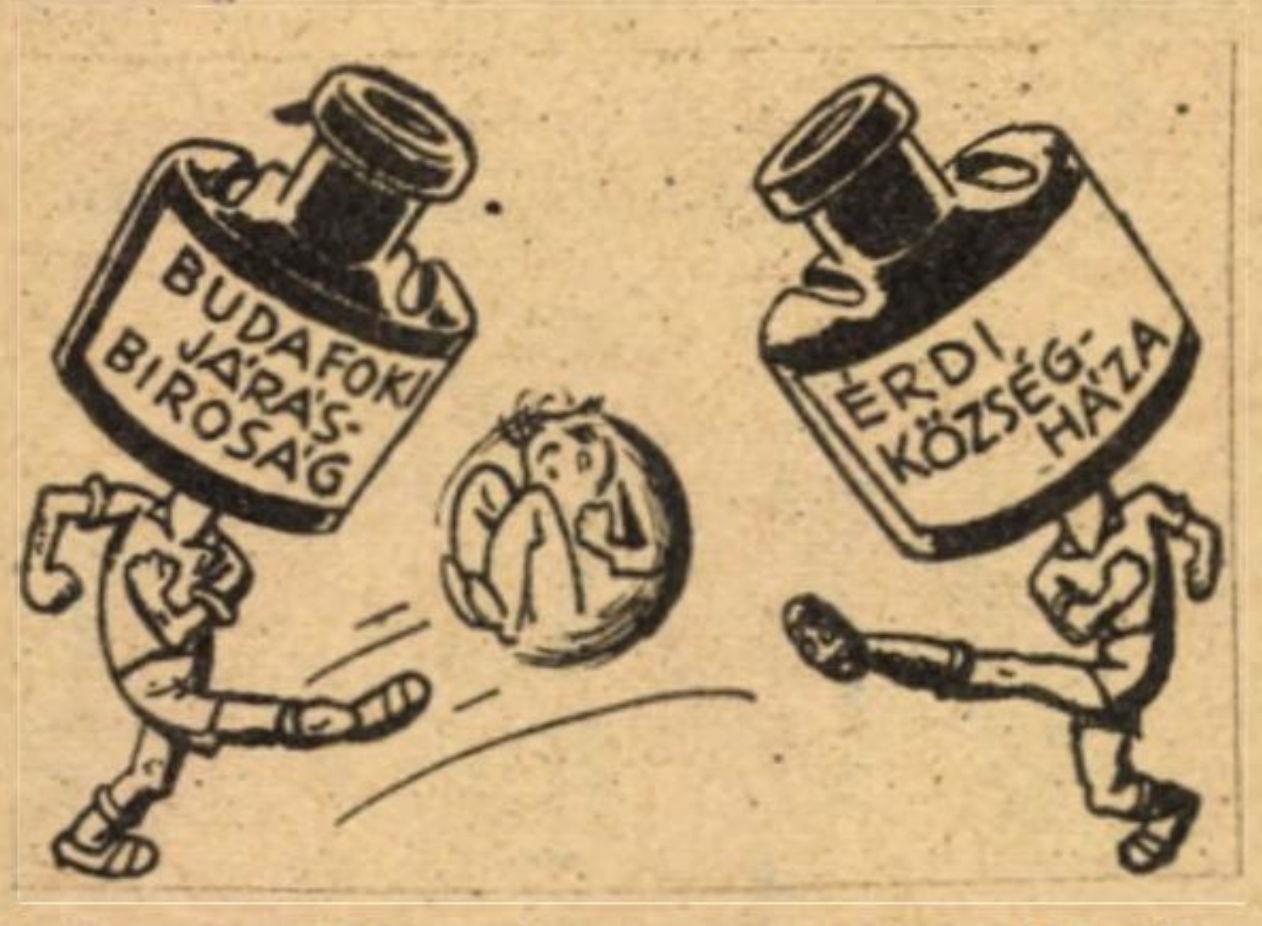

Miután férfi létemre nem illik elájulni, erőt vettem magamon és mindjárt ott helyben, szóban előadtam, hogy a kérdéses terület 15 évvel ezelőtt volt szántó, akkor parcellázták, annak pedig éppen a budafoki tkvi hivatalban kell nyomának lennie. Ezen túlmenőleg, akárhogy áll is „de jure" a helyzet, a kérdéses telek lakott belterületen van, be van kerítve, tizenötéves gyümölcsfák vannak rajta, ekét az tizenöt év óta nem látott, sőt azelőtt sem nagyon, mert a kérdéses terület gazdasági udvar volt azelőtt. Minderre bájos mosollyal azt felelték, hogy mindez meglehet, dehát ők a telekkönyvhöz kell hogy tartsák magukat, ahova tizenöt év óta elfelejtették bevezetni a parcellázás folytán előállott művelési ágváltozást.

Ezután emberi mivoltukra appellálva atyai tanácsukat kértem, hogy mit tegyek? Erre ők, hogy lássam, mennyire nem bürokraták, azt tanácsolták, hogy kérjek az érdi községházán egy községi bizonyítványt, amely szerint a kérdéses telek nem szántó, hanem házhely, akkor az ügy simán elintéződik. Ezzel a bizonyítvánnyal felszerelve adjak be újabb kérvényt tizenegynéhány forintos bélyeggel és az átírás rövidesen meglesz. Bár nem értettem, miért kell nekem kétszer leróni a bélyegilletéket a más hanyagsága miatt, mégis megfogadtam a tanácsot, mert kissé már kezdtem az ügyet unni. Nem lévén azonban már több szabadságom, nem mehettem el személyesen az érdi községházára, hanem egyik vasárnap megkértem állandóan ottlakó érdi szomszédomat, hogy szerezze meg a neki átadott iratok alapján a községházáról azt a bizonyítványt. A következő vasárnap megtudtam, hogy a szomszéd el is ment, de elzavarták azzal, hogy hozzon a telekkönyvi hivataltól igazolást arról, hogy a kérdéses területet tizenöt évvel ezelőtt tényleg parcellázták és akkor kiadják az igazolványt. A kör bezárult.

Ez tavaly nyár végén történt, azóta töprengek ennek a történetnek hatásos befejezésén, de nem tudok választani a következő lehetőségek között:

1. Belenyugszom abba, hogy kemény munka árán vett telkem elvész, mert azt az eladó most már újra eladhatja másnak, akár többször is egymásután, hiszen a következő vevő is csak úgy jár, mint én. Olyan ez a telek, mint a postagalamb: akárhányszor eladják, mindig visszarepül a gazdájához.

2. Vastagabb ólomcsődarabbal felszerelve felkeresem az illetékes hivatalokat, az ügyet mégegyszer átbeszéljük és jobb belátásra bírom őket.

3. Ezzel a ponyvaregénnyel megnyerem a Ludas Matyi pályázatának első díját, azt megfelezem az illetékes hivatali közegekkel és ők büszkék lesznek rá.

4. Nem felezek meg semmit, hanem a Ludas Matyi leközli regényemet és ennek hatásaként mégis elintézik.

5. Felakasztom magam.

Kíváncsian várom, melyik megoldás hoz eredményt.

És végül: mi ebből a morál?

Az, hogy ugyanakkor szereztem egy másik telket is Érden, 400 forint értékben, nyelvoktatás ellenértékeként. Ez szintén parcellázott területen van, a telekkönyvben, mint házhely szerepel. A valóságban azonban ma is mezőgazdasági ingatlan, tavaly kukorica termett rajta, az idén nem tudom, hogy mi. Ezt a telket azonban simán átírták, mert — nem mezőgazdasági ingatlan. Az első számú telek még ma sincs átírva, mert — még mindig szántó, holott azóta már egy kis hétvégi viskót is építtettem rá.

A budafoki Járásbíróság, mint telekkönyvi hatóság iktatási száma az I. telekről: 5014/1949. A II. telekről: 5013/1949.

JÁMBOR BÉLA,
Budapest, II., Keleti Károly-u. 24.

Olaszországban újra megjelent a fasiszta Popolo d'Italia

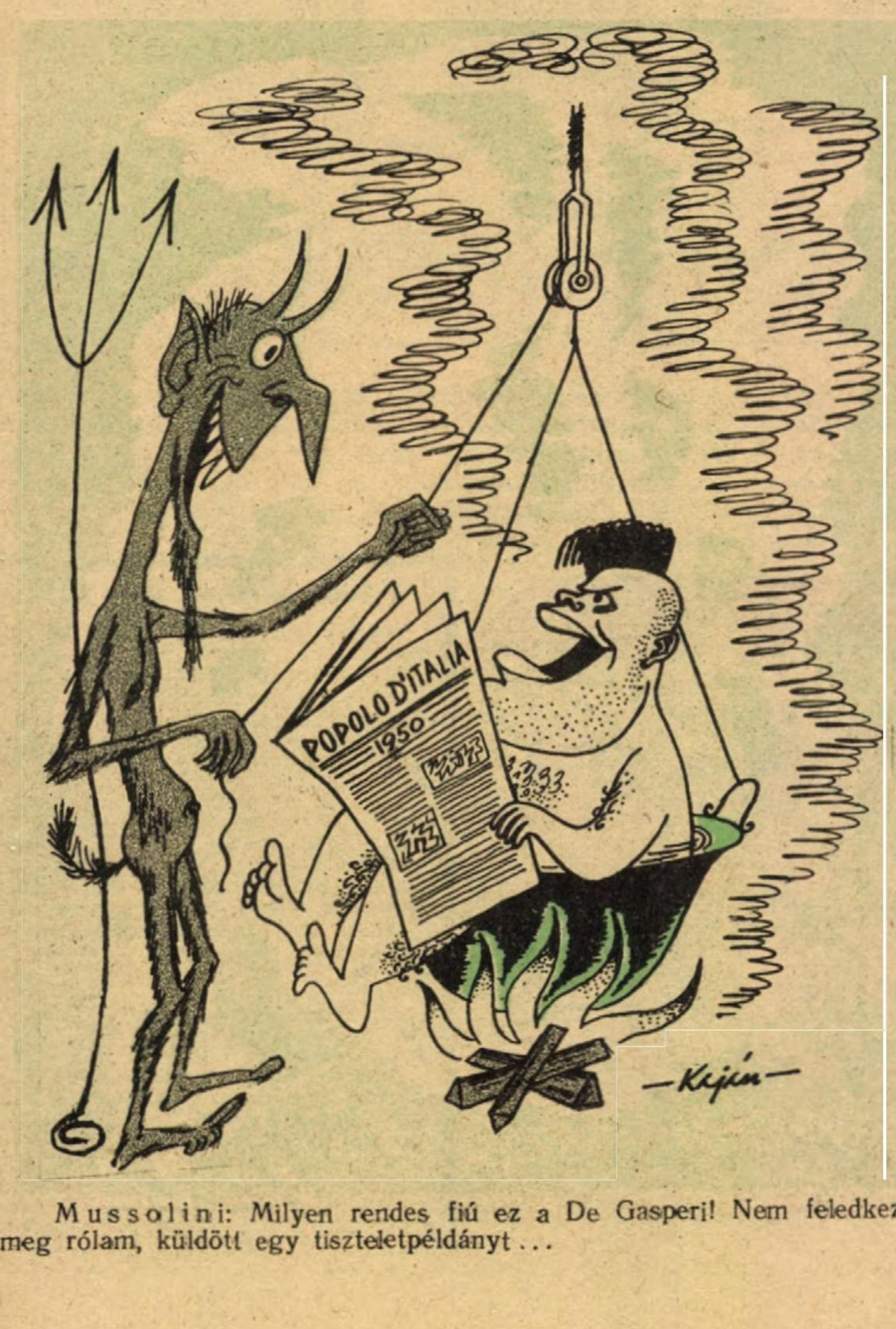

Mussolini: Milyen rendes fiú ez a De Gasperi! Nem feledkezett meg rólam, küldött egy tiszteletpéldányt...

Elvtárs, légy éber

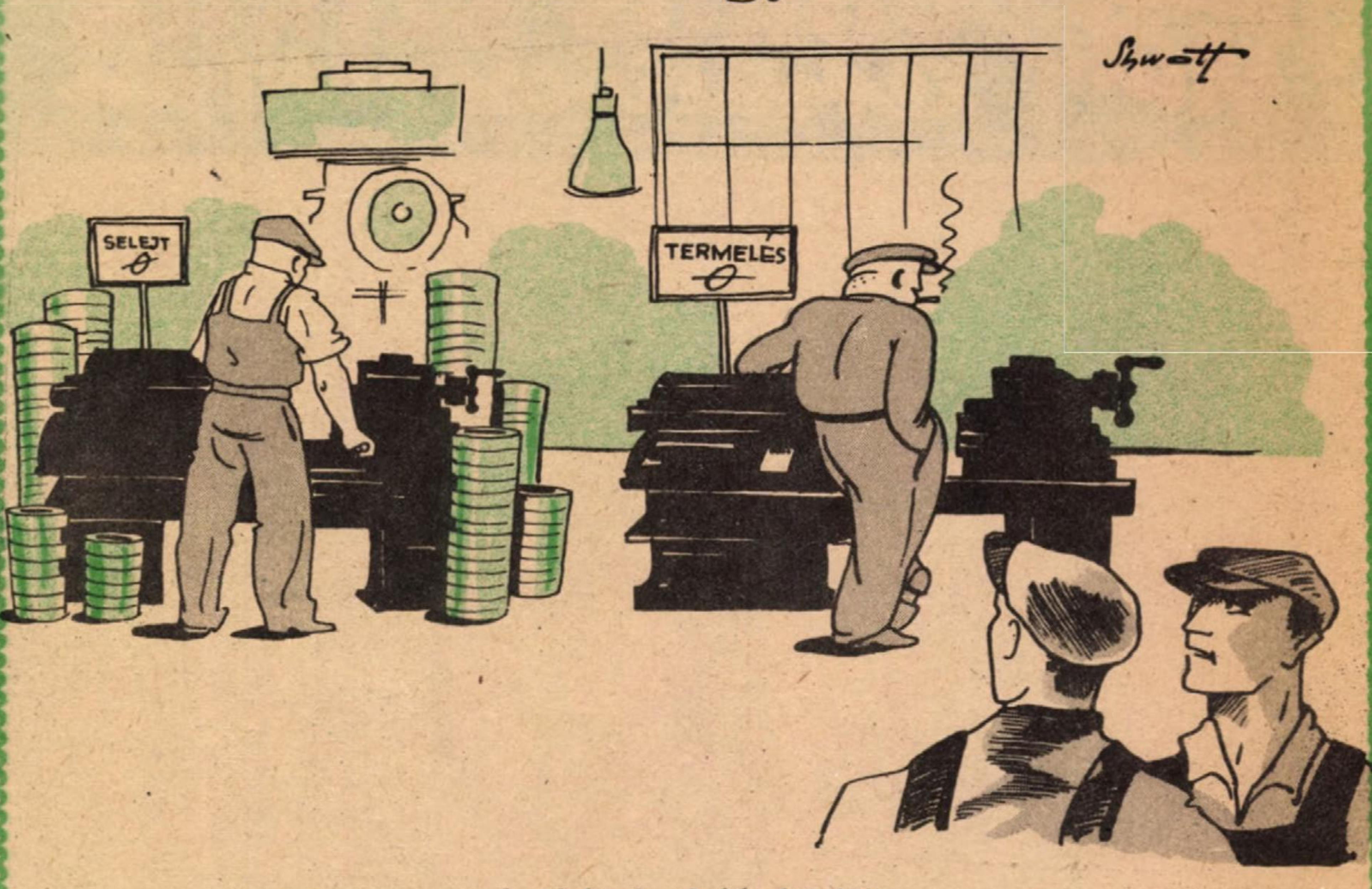

és nézd azt a jobboldalit!

Egy munkás két arca

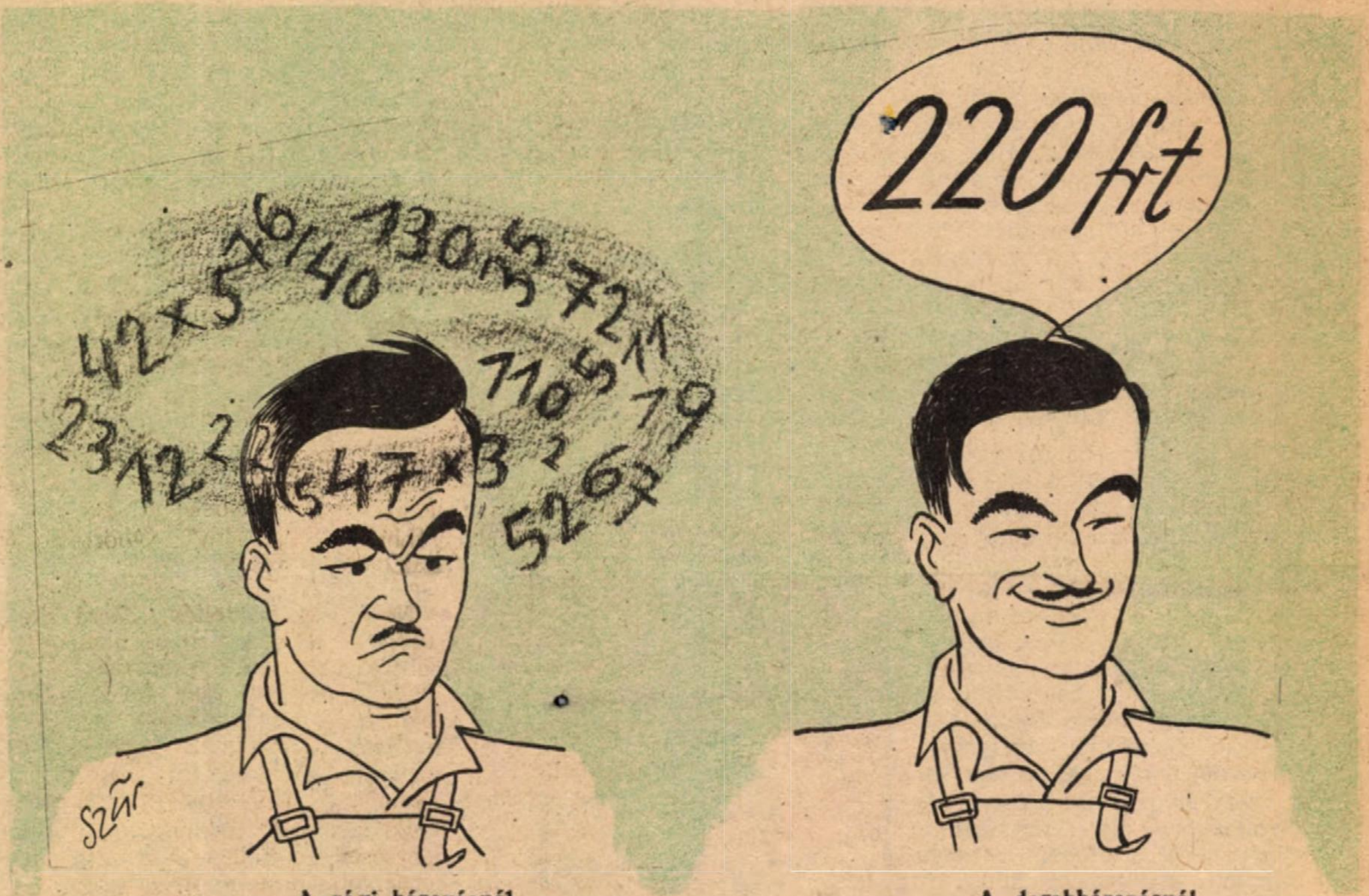

A régi bérezésnél. A darabbérezésnél.

Fekete nem hisz Ribbentropban

Ütődött ismerősöm, Fekete, megállított az Oktogonon. A szeme lázas izgalomban égett, olyan volt, mint a megszállott. Őt is Amerika szállta meg, illetve Amerika hangja; ugyanis reggeltől estig rémhíreket mond, estétől reggelig pedig kitalálja őket.

— Úgy hallottam, hogy Formozán gyüjtik össze a főerőket, — mondta kidülledt szemmel. Te mit hallottál?

— Ma még nem beszéltem telefonon Formozával.

— Egyébként a Benelux-államok is küldenek csapatokat Koreába. Te mit hallottál?

Na megállj Fekete, gondoltam és komoly képet vágva a füléhez hajoltam:

— Ha nem adod tovább...

Szívére tette kezét.

— Ugyan kérlek, bennem megbízhatsz.

— Szóval megbízható forrásból hallottam, hogy Rommel...

— Rommel? Hiszen az meghalt.

— Jó vicc. Úgy halt meg, mint te!

— Megjegyzem, én nem nagyon hittem benne...

— Szóval Rommel lesz Mac Arthur vezérkari főnöke és egy hét alatt...

— Nem is kell neki egy hét.

— Öt nap! Azután jön Vietnam.

— És a berlini kérdés?

— Magától megoldódik. Ribbentrop alakít kormányt.

— Ribbentrop? Azt felakasztották Nürnbergben.

— Bolond ember! Két év óta a Downing-street tanácsadója. Ő alakít majd kormányt Berlinben. Most minden attól függ, hogy El Alameinnél hogyan alakul ki a helyzet.

— Mi van El Alameinnél?

— A szabadcsapatok támadásba lendültek.

— Ezt nem is hallottam.

— Sok mindent nem hallottál.

— Honnan vagy ilyen jól informálva?

— Neked megmondom. Állandó levelezésben vagyok Hőfer altábornaggyal.

Csodálkozott:

— Hőfer az első világháború hadijelentéseit adta ki!

— És most ő lesz a harmadik világháború tájékoztató-irodájának vezetője.

Fekete gyanút fogott.

— Te viccelsz velem. Most már Ribbentropban sem hiszek!

Faképnél hagyott. Fekete ezentúl is csak az Amerika hangjában hisz...

(sti)

Szemtelen legyek

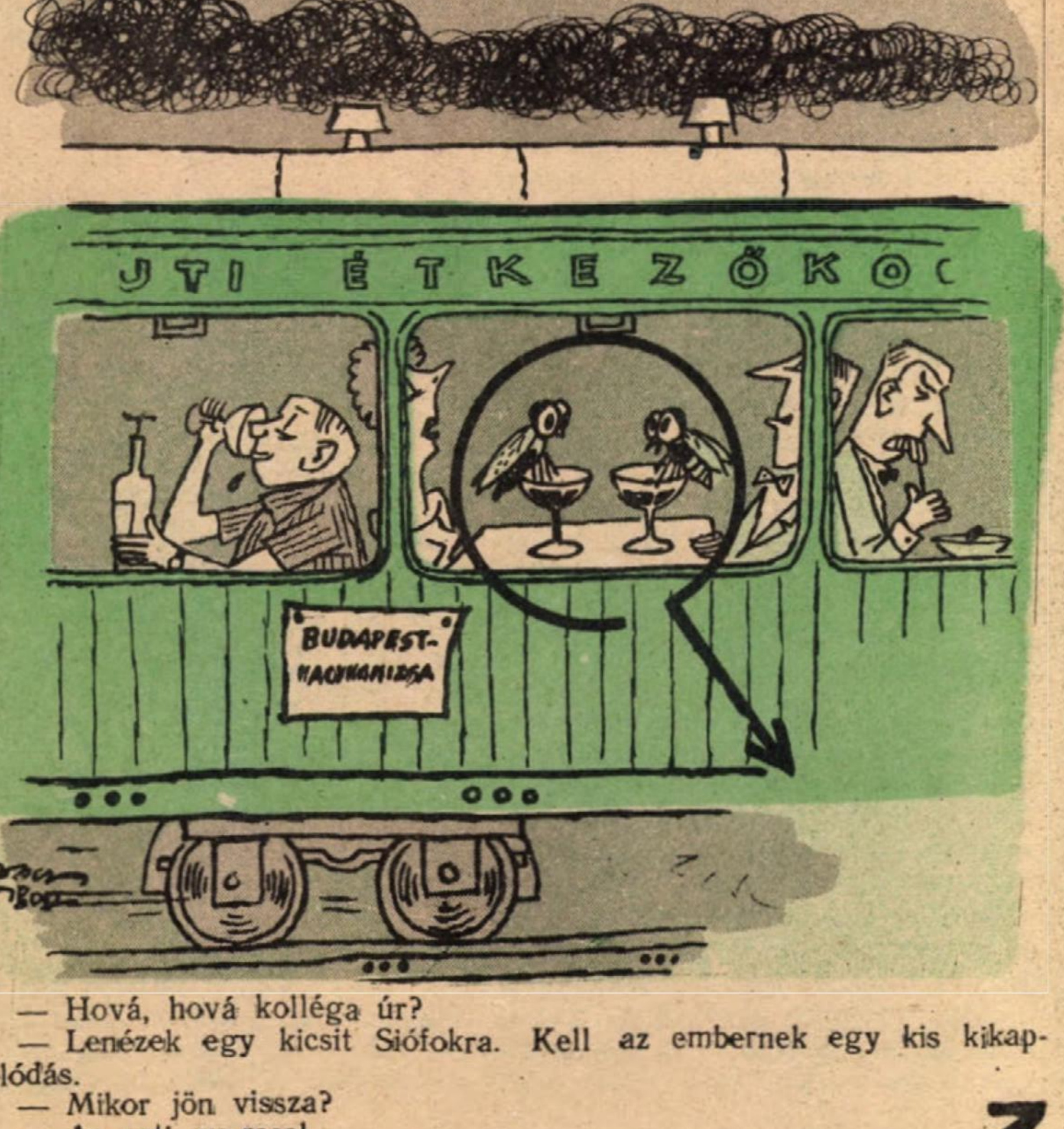

— Hová, hová kolléga úr?

— Lenézek egy kicsit Siófokra. Kell az embernek egy kis kikapcsolódás.

— Mikor jön vissza?

— Az esti gyorssal...

Ludas Matyi a kiskunhalasi VÖRÖS SZIKRA termelőcsoportban

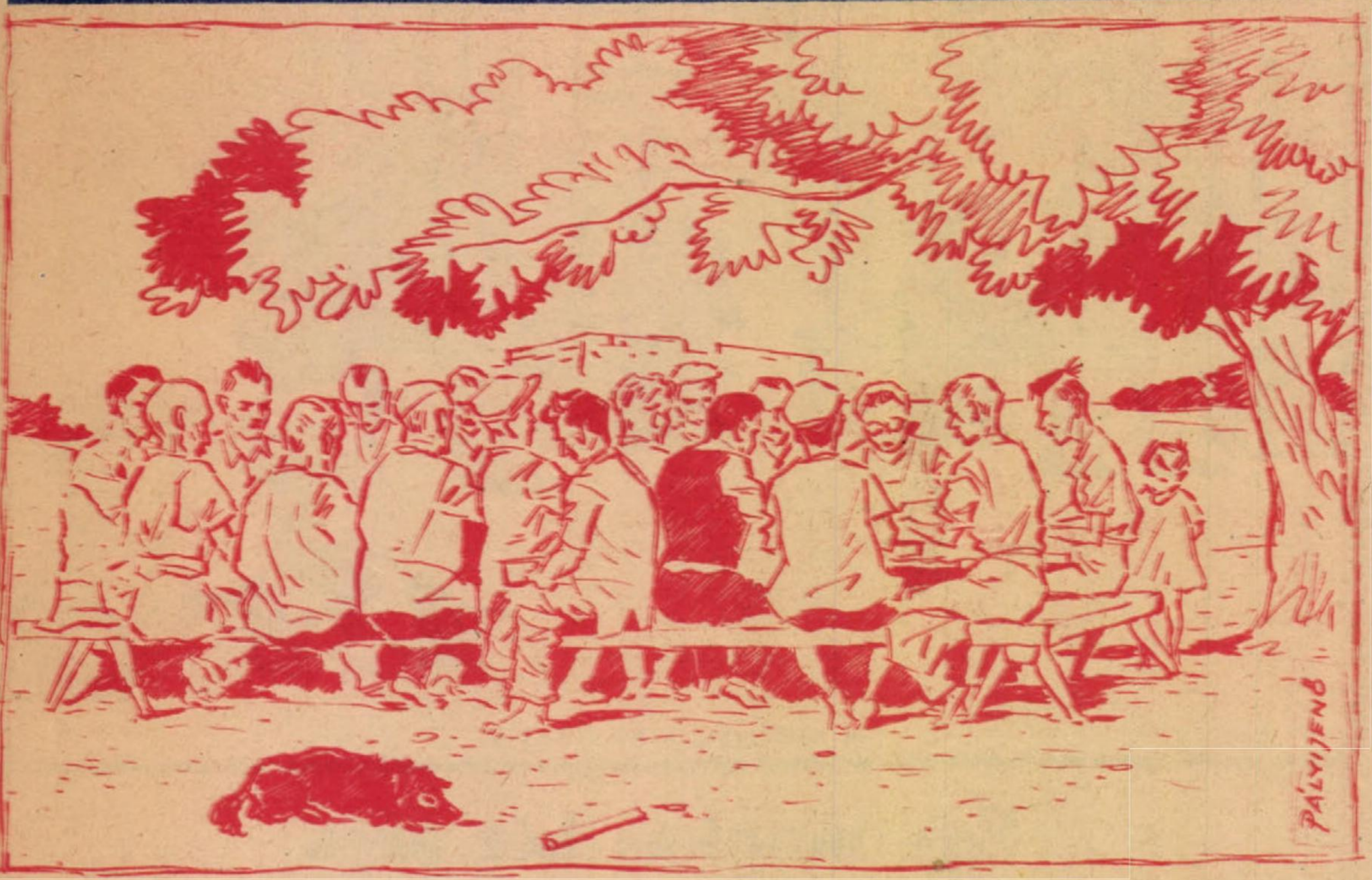

Amikor autónk a Vörös Szikra termelőcsoport főhadiszállásának udvarán horgonyt vetett, először is őszintén sajnálni kezdtem, hogy riportunk a „mindent a szemnek, semmit a fülnek” elve alapján készült, és így olvasóinkat nem részesíthetjük ama festői hangok élvezetében, amelyek körülzsongtak bennünket, mint lódarázs a lépesmézet. Azért azt javaslom, hogy ki-ki köszörülje lelki füleit és kövessen bennünket a lelkes kutyaugatás, vidám gágogás, elégedett röfögés, jóllakott bőgés, harsány nyerítés és fontoskodó kotkodácsolás irányában.

Hogy a komoly zene rajóngói se veszítsék kedvüket, képzeljük hozzá távoli vidám énekszó pianóját, a szorgos cséplőgép crescendóját és a sztálinyecek dübörgő fortisszimóját, amely ugyan határozottan benzinszagúbb, mint egy Beethoven-szimfónia utolsó tétele, viszont nyomában hat lovat megszégyenítő sebességgel szántanak új barázdákat az ekék és ez sem utolsó dolog. Sőt: gondolatban szeretettel simogatjuk meg a három derék masina kipuffogóját, mert megtudtuk, hogy e gépek segítségével olyan terméseredményeket ér el a csoport a maga 367 holdján, amilyent a kulák tíz éven át összesen nem tudott kizzadni a mostohán tartott földből. Ennyit a fülnek.

Ha most még az orrunkat is szélesre nyitjuk, halálbiztosan eljutunk az ólakhoz, ahol vidáman gömbölyödik a csoport háromszázötven hízója, olyan kínosan tiszta ólakban, hogy — esküszöm — én az ő helyükben már régen elkértem volna a panaszkönyvet. (Hiszen egy valamirevaló sertéshez legalább annyira hozzátartozik egy kis kosz, mint például Trumanhoz a háborús uszítás.) Az idősebb tehenek rezidenciájában ismerkedtünk meg „Nagyszöllős”, „Óvár” és „Óbecse” nevű tehénhölgyekkel, akiknek ugyan semmi közük a róluk elnevezett helységekhez, ellenben hosszú idő óta magasan túlteljesítik tejbeszolgáltatási normájukat. Nem beszélve Flóriánról, a dühös kisbikáról, aki ugyan nem szolgáltat be semmit, mert még kamaszkorban van, de már becsülettel megdöfködi pelyhedző legényszarvával a közelébe merészkedőt. Papája, Füge, az öreg bika, arról nevezetes, hogy ha kötelességének teljesítéséről van szó, sohasem csinál selejtet és már előre örül annak, hogy egy hónap mulva elkészül a most épülő hideg-melegvizes összkomfortos ötvenszemélyes tehénistálló, amelyről azelőtt még álmodni se mert volna egy magafajta egyszerű marha.

Mit láttunk, hallottunk és szagoltunk még? Ja igen, szemetgyönyörködtető és ínycsiklandozó látvány volt a terebélyes tölgyfa alatt húzódó hosszú asztal körül nagy étvággyal ebédelő csoport. Sőt, hogy egyetlen érzékszervünk se maradjon ki a riportból, mi sem sokáig kérettük magunkat, hanem személyesen győződtünk meg arról, hogy Zacsik néni főztje (zöldségleves, disznósült, törtkrumpli) legalább olyan ízes, mint a versei, amelyekből felolvasott nekünk egy csokorra valót.

*

A nagymamától kezdve, a Bodrin keresztül, az ölbéli csecsemőig mindenki sietett a riporter segítségére. Szép sorjában mindent megtudtunk a csoportról. Hogy nemsokára szövetkezetté alakulnak, meg hogy gyermekotthon is van ám, huszonöt poronttyal, meg állami óvónővel. Mint tartós meleg után a nyári égbolt, elborultak az arcok, ha hibákról, nehézségekről, a bürokrácia polipkarjairól folyt a beszéd, de csillogóvá derültek a fénylő szemek, ha jövőnk szép terveire, a Párt segítő kezére és Rákosi elvtársra terelődött a szó. És ahogy néztük munkájukat, hallgattuk ízes beszédüket, egyre inkább gyökeret vert kobakunkban a gondolat, hogy szép dolog egy ilyen termelőcsoport, csak egy nagy baja van: az, hogy nincs belőle minden járásban vagy tíz darab!

Igaz, majd elfelejtettem. Búcsúzóul Zacsik elvtárs, a csoport elnöke a fülünkbe súgta, írjuk meg, hogy nagy szükségük lenne egy olyan derék kis háromtonnás teherautóra, amivel a gabonát meg a gyümölcsöt lehetne szállítani az éhes városi gyomrok felé. Hát mi megírtuk szívesen, a többi már nem rajtunk múlik.

Németh Zoltán

(Nagyon sok a látnivaló egy ilyen termelőcsoportban. Az újságíró tehát jegyzeteket csinál. Otthon aztán, amikor meg akarja írni mit látott, kiderül, hogy sokkal több a jegyzet, mint amennyi helye van a lapban. Ennélfogva hosszú töprengés után úgy dönt, hogy csak a jegyzeteit közli, ennél tömörebben úgysem tudja összefogni a látottakat. E sorok írójának noteszában a kiskunhalasi Vörös Szikra tszcs.-ről szószerint a következők állnak.)

Alakulás 48 ősz, három tag, Zacsik, Brencsót, Miklós Illés, most 35 család, tagonkint 5500 forint, 150 mázsa barack term. Borbás Mária, 17 év, kilenchetes könyvelői tanfolyam Kecskeméten, 8 testvér, 1000 disznót akarnak, terménybegyűjtésben elsők, állatfelelős, takarmányfelelős, 1 sztalinyec, 2 traktor, 367 hold, 14 tanya, mindenki mosolyog, elnök Zacsik, lakatos volt, gyerek könyörög nézzem meg a lovakat, homok eszi traktorláncot, lejtőshátú kisborjú nyomorék? kinevetnek, lépcső van a szalma alatt, 120 liter tej, új tagok lépnek be sikerek miatt, búza jó, rozs kissé lemaradt, karonülő gyerek köszön „abaccság”, szemődi láti.

(Az újságíró itt meghökken. Mi az, hogy „szemődi láti”? Nem emlékszik erre a két szóra, pedig tisztán, olvashatóan ez áll a jegyzeteiben. Szemődi láti. Fejtörés, bosszúság, kérdezi rajzolót, nem tudja, éjjel felébred, szemődi láti, máskor értelmesebben, biztos jó vicc volt, romlik memória.)

(t. l.)

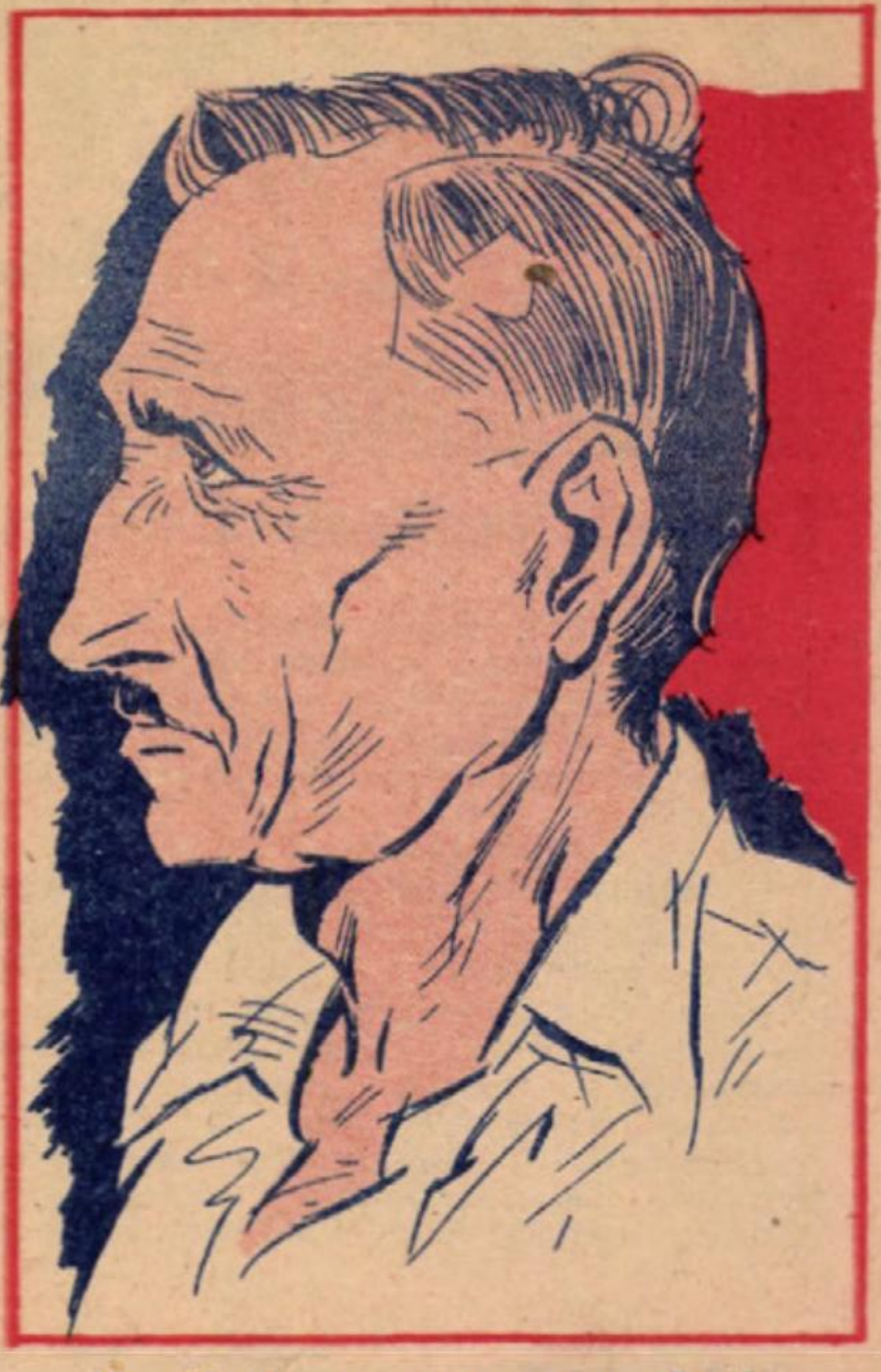

Zacsik János, a csoport elnöke

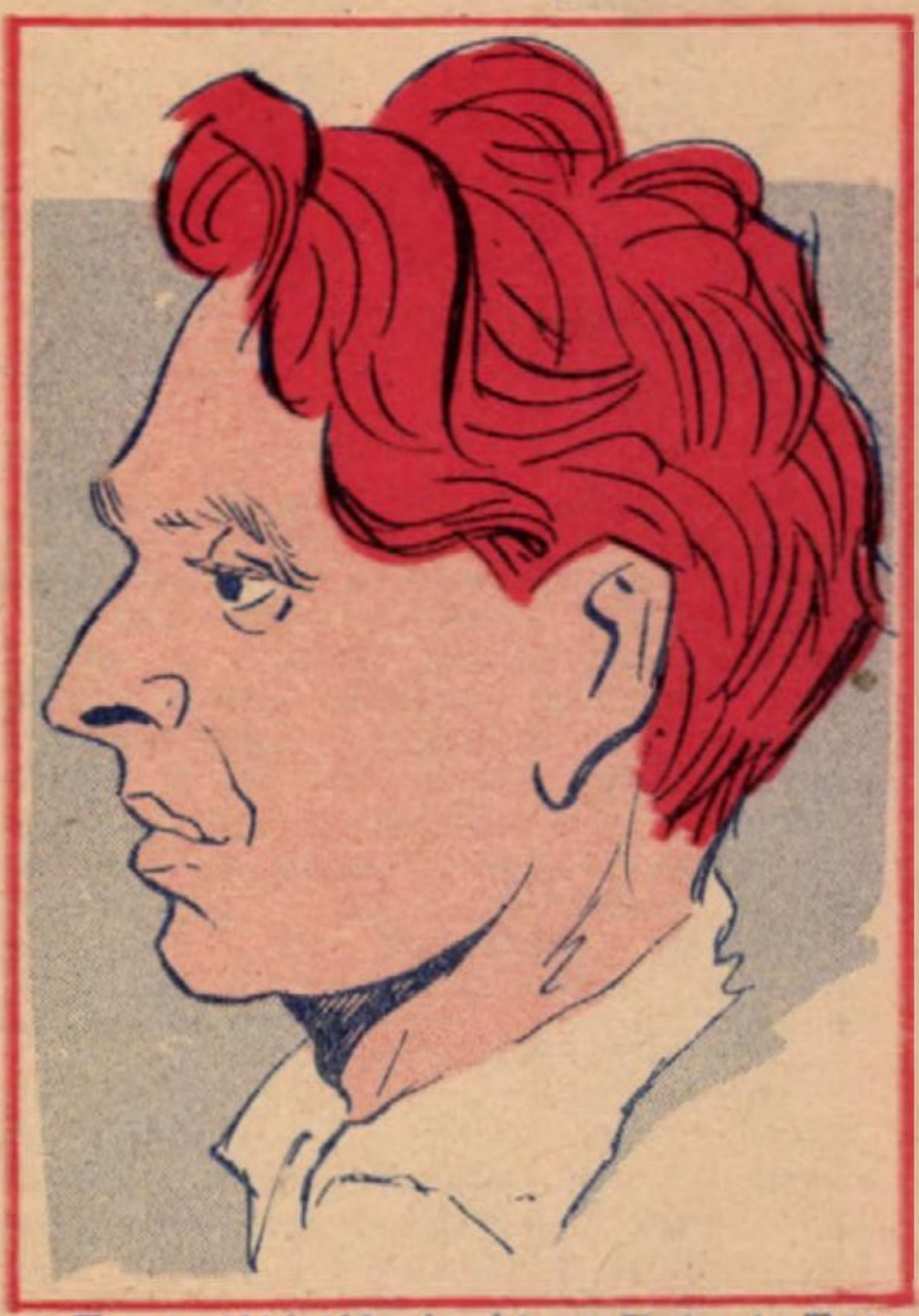

Ez az ifjú ifj. Andóczi Balogh Pál, akinek a haja legalább annyira vörös, mint amennyire kócos, s mellesleg ő a tszcs. h. Disz-titkára. Ebből következik, hogy a csoportnak működő Disz-alapszerve is van, tizenöt taggal és szépen dekorált kulturszobával, amelyben azonban inkább tartanak nagy kosár barackot, mint ifinapot. Ellenben most alakultak meg az ifjúsági brigádok, máris szép eredményekkel. Viszont amikor a kulturális életről, MHK-ról érdeklődtünk, a titkár elvtárs feltűnően szófukar lett, így aztán jobbnak láttuk tapintatosan elhallgatni.

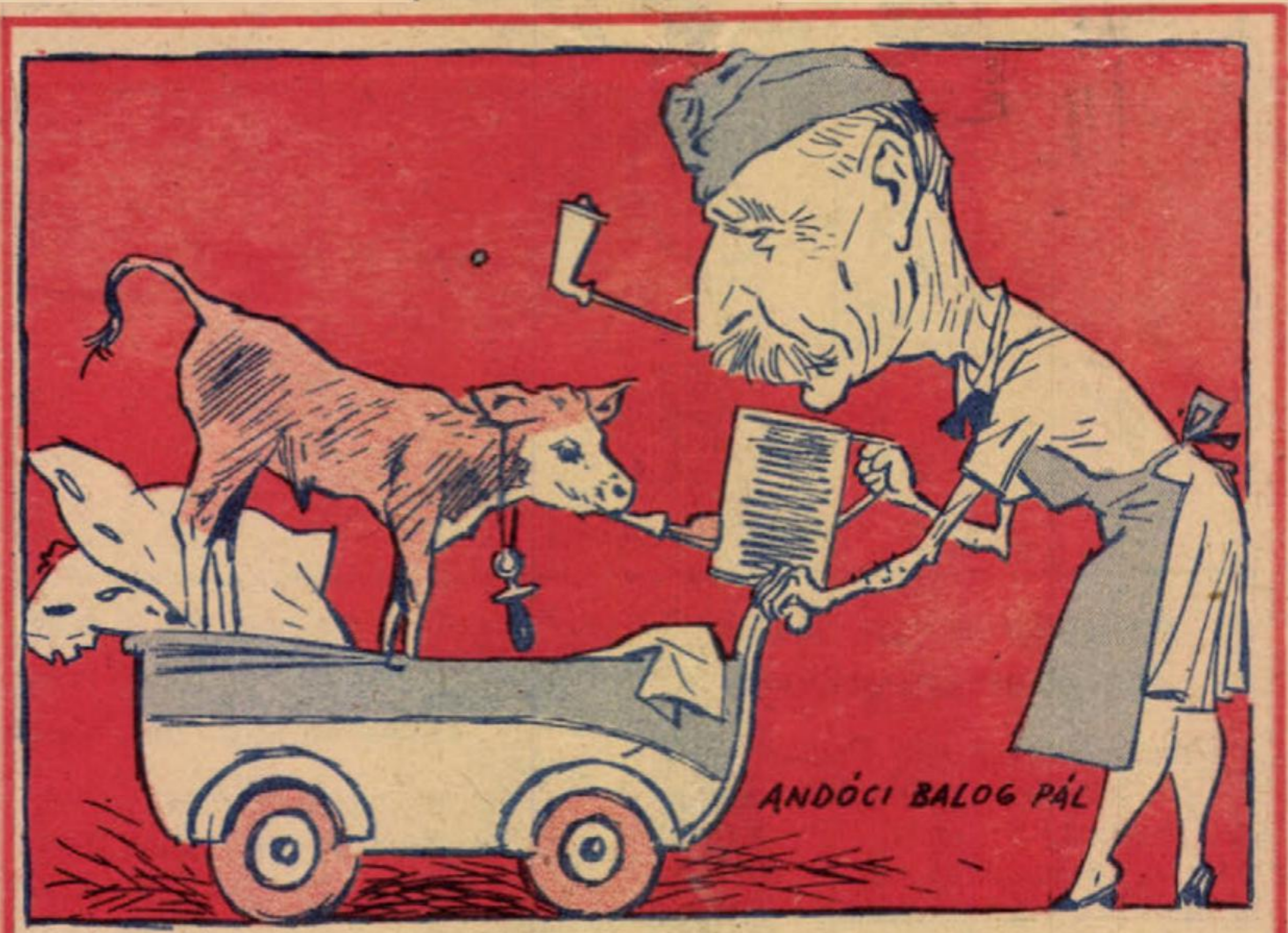

Irigylésreméltó dolguk van a kiskunhalasi bociknak. Andóczi bácsi úgy tutujgatja őket, olyan jó hozzájuk, mint anya a gyermekéhez. Tenyerén hordozza, keblén melengeti a nedvesorrú jószágokat és sajátkezűleg táplálja őket a képen látható borju-cucli segítségével, úgy, hogy kedvükre leszophatják magukat a sárga földig, a jófajta anyatejjel. De nem is maradnak hálátlanok a kis bocik, mert ez a példány is féléves növekedési tervét teljesíti, noha még csak háromhónapos.

Ami egy kulákból megmarad

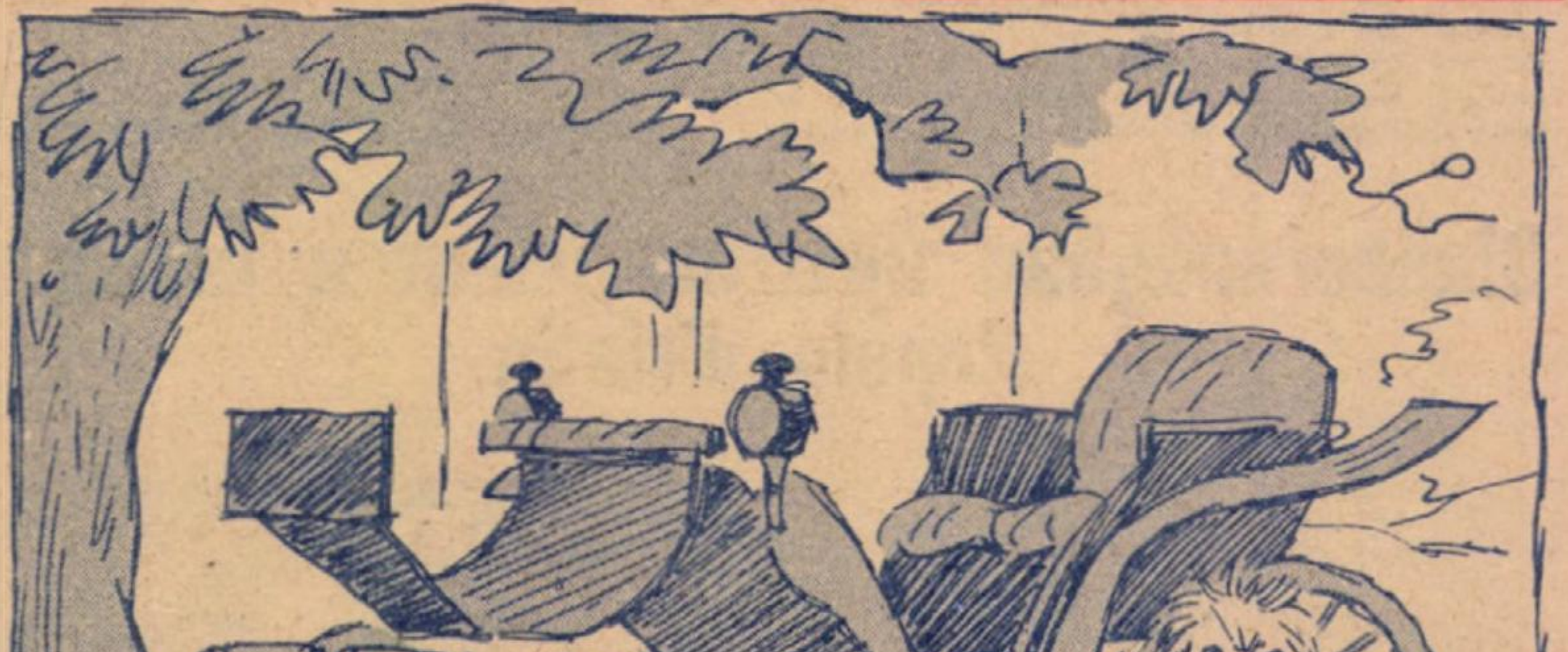

Ez előtt a nyugalmazott hintó előtt nemrég még a környék nyolcszázholdas kulákja futtatta a szürkéit, most pedig a csoportbeli aprómagyarok kedvelt mászkálóhelyévé lépett elő. A mellette csücsülő, Jogász névre hallgató kutyus megértette az idők szavát és nem ment régi gazdája, a kulák után Kiskunhalasra, hanem ittmaradt
Hiába, látszik, hogy a kulák a kutyának se kell.

Jövő héten: Ludas Matyi a GIZELLA gőzmalomban

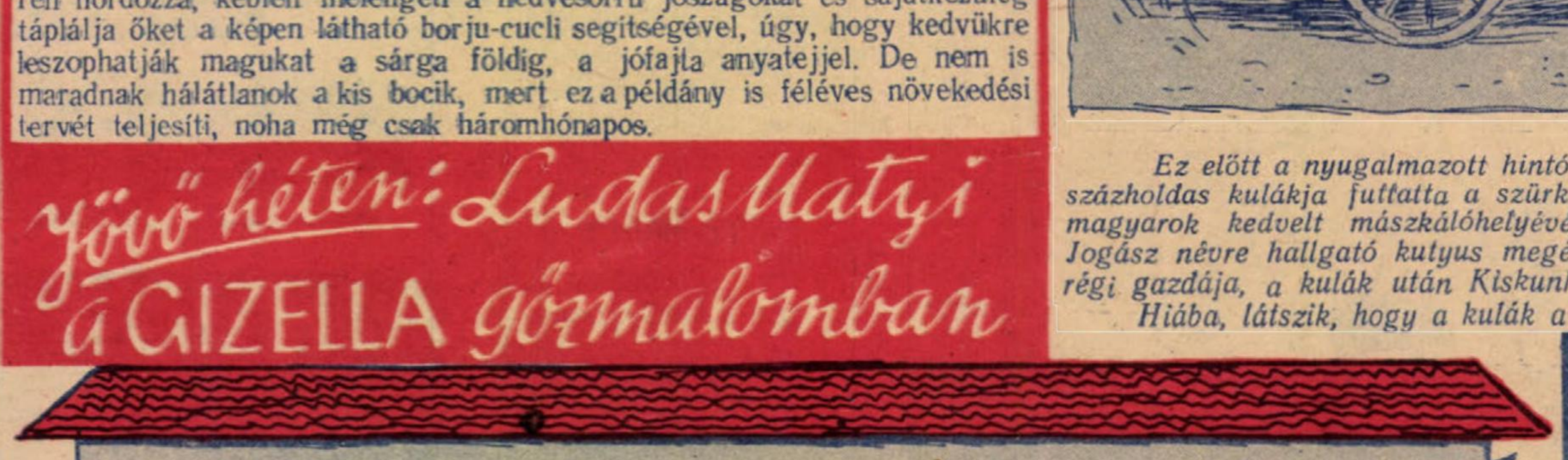

A képen látható két csoporttag a vadonatúj sertésistálló előtt áll, s a horizontot kémleli, mikor jön meg már az a kétszáz disznó, amit a csoport hizlalásra igényelt. Már vagy hat hete elment a levél, de azóta se válasz, se disznó, csak az új istálló áll ott árván, elhagyottan, mialatt a csoport kérvénye a Mezosz nevű intézmény berkeiben bolyong tanácstalanul.

Ludas Matyi azt üzeni

Sz. E., Sümeg. Köszönjük a verset, de ez ismert régi história. — **J. I. Budapest,** Ferenc krt. Ez a történet is régi. — **P. D., Gyönk.** Sokat kell még tanulnia. — **Szilárd, Miskolc.** Verseit, sajnos, nem használhatjuk. Üdvözlet. — **Sz. S., Diósgyőr.** Az ötlet nem rossz, de nem új. — **G. J., Bpest, Kossuth Lajos utca.** Nem rossz írás, de nem üti meg mértékünket. — **L. B., Szeged.** Fejlődésképes. Próbálkozásait mindenkor szívesen látjuk. — **„Próba”, Gyöngyös.** Jönni fog. Ilyeneket még küldhet. — **Fülöp Margit, Bp.** Az egyik talán jönni fog. — **Payer János, Bp.** Írása ügyes, de még nem üti meg mértékünket. — **Ludas-társaság, Tiszaladány.** Sajnos, egyiket sem tudjuk felhasználni. — **Rideg János, Csengőd.** Ötlete nem elég ötletes. — **Kiss István, Szeged.** Kedves történet, de a közölhetőség mértékét nem üti meg. — **Lehoczki Lajos, Bp.** Írásai tehetséget mutatnak, de a beküldött két humoreszk még nem az igazi. Érdeklődéssel várjuk további próbálkozásait, az az érzésünk, hogy fog közölhető dolgokat írni.